

Mýtus o odstranění komunismu „Solidaritou“

**Polski Związek Patriotyczny
Katolicko-Narodowy Ruch Oporu kontrjudaizacji i kontrdepolonizacji**

Polski Związek Patriotyczny
Katolicko-Narodowy Ruch Oporu kontrjudaizacji i kontrdepolonizacji

Z polského originálu *Mit obalenia komunizmu przez „Solidarność“*
přeložil © Jaroslav Voříšek 2011

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Mýtus o odstranění komunismu „Solidaritou“

**Polski Związek Patriotyczny
Katolicko-Narodowy Ruch Oporu kontrjudaizacji i kontrdepolonizacji**

Úvodní slovo editora českého překladu

V daném rozsahu jde přirozeně pouze o stručnou studii, ale bohatou důležitými informacemi a zjevně postavenou na spolehlivých pramenech, o které – na rozdíl od nás – není v Polsku taková nouze. Bez nadsázky lze říci, že v ničem nezaostává za dnes již klasickou „Analýzou 17. listopadu 1989“ Miroslava Dolejšího.

Autor ve své studii postupuje uměřeně, vychází z faktů, dává je do logických souvislostí a nesnaží se o neověřitelné teorie. Správně poukazuje na očividnou shodu „demokratizačních procesů“ v Polsku, Československu (1968) i v samotném Sovětském svazu, jejichž cílem rozhodně nebylo nastolení demokracie a blahobytného tržního hospodářství, nýbrž rozložení již nepotřebného komunistického bloku s následnou instalací stále otevřenější světovlády sionistického Židovstva prostřednictvím internacionálního zednářstva a mnohonásobně zakonspirovaných vlivových agentur.

„Tehdy také začalo metodické převádění vedení sovětského bloku z armády a strany na KGB, který byl na všech rozhodujících postech doslova prošpikován Židy. Po rozpadu Sovětského svazu až 20 000 vyšších příslušníků KGB odcestovalo do Izraele spolu s mnoha miliardami dolarů ve zlatě, diamantech i bankovkách; tedy s nepředstavitelným bohatstvím i znalostmi tajemství KGB i GRU.“

Krátce po „převratu“ 1989 tehdejší prezident V. Havel předal izraelské tajné službě Mossadu personální svazky agentů první správy StB (kontrarozvědné zahraniční služby) především v zemích Středního východu, s nimiž mělo Československo tradičně dobré vztahy, a zahájil bazarový výprodej strategických hospodářských podniků anonymním mezinárodním koncernům. Naprostá paralela s událostmi v SSSR tedy přímo vylučuje možnost neexistence jednotného ústředí i řízení „spontánních demokratizačních procesů“ v zemích tzv. sovětského bloku. Kdo, resp. co tím ústředím je, to autor ukazuje dostatečně jasně každému, kdo vidět chce!

„Židovský historik Richard Pipes vypracoval pro administrativu prezidenta Reagana strategický program eroze sovětského molocha prostřednictvím diverze v oblastech zahraniční politiky, kultury a ekonomiky. V tomto případě se jednalo o plán ‚propagandistické války‘ s postupnou demontáží SSSR. Na polském území byla zkouškou k tomu provokace z prosince 1970, která skončila masakrem zaměstnanců gdaňských loděnic. Dalším krokem bylo jednorázové zdražení potravin o 70 % v roce 1976. To vyvolalo nepokoje v Radomi i v dalších místech. Ještě předtím došlo k tzv. ‚březnovým událostem‘ 1968 ve Varšavě a ve stejném roce k ‚Pražskému jaru‘ v Československu! Všechny zmíněné incidenty byly ve skutečnosti jen dokonale zorganizovanými provokacemi se všemi z nich plynoucími důsledky.

‚Převraty‘ v zemích východního bloku včetně samotného SSSR byly organizovány a řízeny prostřednictvím internacionálního zednářstva pod kontrolou výlučně židovského zednářského řádu B'nai B'rith.

Za zmínku také rozhodně stojí, že z hlediska časové posloupnosti byla v SSSR jako první zednářská organizace ne náhodou povolena právě výhradně židovská lóže B'nai B'rith!

Tím tedy sami Židé ‚světového formátu‘ – sionisté – potvrdili, že při likvidaci původní ‚Solidarity‘ jaruzelsko-kiszczakovská junta spojila síly s polsky mluvícími Židy v konfliktu se ‚Solidaritou‘ a jejími zakladateli. Zmíněný prožidovský

proud vlastně představovala ‚banda čtyř‘: Kuroń, Geremek, Mazowiecki, Michnik a dále celý ‚KOR‘ (‚Výbor na obranu dělníků‘), bašta pozdější ‚Unie demokratycznej‘ (‚Demokratické unie‘) a ‚Unie wolności‘ (‚Unie svobody‘).“

Pokud to někomu připomíná nepříliš dávnou politickou scénu u nás, pak rozhodně nejde o náhodnou podobnost, protože její protagonisté byli stejného etnického původu jako v Polsku (viz „Analýzu 17. listopadu 1989“ Miroslava Dolejšího)! Také nápadná shoda názvů účelově vytvářených a zase odkládaných politických subjektů ukazuje na jediné nadnárodní, internacionální ústředí.

„Celá vedoucí skupina ruské ‚perestrojky‘ – není nic jiného než židozednářství! Souvislosti a kontakty předních židovských představitelů Komunistické strany SSSR se zednáři na Západě je možné datovat daleko před faktický začátek ‚přestavby‘ – do 60. a 70. let minulého století.

Na počátku šedesátých let rovněž zahájili na Kolumbijské univerzitě v USA svou kariéru předchůdci ‚perestrojky‘ A. Jakovlev a O. Kalugin, vysocí funkcionáři NKVD. Pátrání po tom, jak se tam vlastně dostali, jak mohli vycestovat za ‚železnou oponu‘, je vlastně svého druhu také pátrání, týkající se nerušeného cestování ‚našich‘ předchůdců ‚přestavby‘ – jakými jsou Michnik, Geremek, Blumsztajn, J. T. Gross a desítky dalších členů ‚Výboru na obranu dělníků‘.“

Stručně řečeno, polský autor podává ve své vynikající studii naprosto jasný a logický klíč k vysvětlení a pochopení událostí kolem rozpadu již nepotřebného a obtížně ovladatelného sovětského impéria, které podle plánů budoucích světovládců muselo být postupně nahrazeno integrací všech jeho bývalých satelitních států do monstrózní Evropské unie jako předstupně k chystanému celosvětovému státu s jednotnou elektronickou měnou, jednotným synkretickým náboženstvím a především s totální kontrolou veškerého obyvatelstva, které podle plánů „Římského klubu“ má být postupně „zredukováno“ na jednu až dvě miliardy!

„Během perestrojky a zvláště po jejím skončení se svět nestačil divit ‚náhlé‘, pokojné a nekrvavé transformaci a ‚demokratizací‘ v SSSR. Byla to nejpodivnější proměna šelmy v beránka v dějinách. Arbatov – v dokonalé spolupráci s Gorbačovem a Jakovlevem – hrál přední roli ve vedení procesů ‚transformace‘ SSSR a jeho lavinovitého úpadku. Kolem Arbatova se pak soustředili další vlivní agenti jako Korotič, Afanasjev, Popov a Primakov, a zvláště pak posledně jmenovaný se svou výše zmíněnou ‚miliardářskou kariérou z ničeho‘. Zvláštní ‚náhodou‘ to vesměs byli sovětští Židé! Představuje to ještě jeden a ve skutečnosti také jediný ‚zázrak‘ sovětské ‚perestrojky‘ přesně tak, jako u nás v Polsku!

Mimořádně cenné jsou informace autora o původu, kariéře a úkolu Jurije Andropova – který se mimochodem narodil jako Feinstein resp. Flekenstein. Nakonec ještě upozornujeme čtenáře, že pro bližší pochopení úlohy mnohých v autorově stati zmiňovaných aktérů je poučná „Velká válka kontinentů“ A. Dugina.

Mýtus o odstranění komunismu „Solidaritou“

Kdyby nebolševická globalizace již počátkem sedmdesátých let minulého století nevynesla rozsudek nad svým vlastním satanským výtvorem, nazývaným Sovětský svaz, nedošlo by ani k žádnému hnutí roku 1976 (v Radomi), ani roku 1980 v Lublinu, Gdaňsku a dalších městech. Stručně řečeno, nebyla by ani „Solidarita“.¹ Všechno by skončilo pod obušky „ZOMO“, ve vězeních i skrytými vraždami. Tolik opěvovaná západní „demokracie“ by nehnula ani prstem na obranu pokračujících demonstrací, výrazu polského „hrdinství“.

Wałęsa před památníkem v gdaňských loděnicích prozradil: „Zde začala globalizace!“ Poté opakovaně tvrdil, že to on svrhl komunismus.

Groteskní blázen v převleku národního hrdiny již nikoho nešokuje ani nezneklidňuje, protože komické figurky nelze brát vážně, přestože výbor pro udělování Nobelovy ceny již několikrát podal důkaz o tom, že z politických a propagandistických důvodů je nutné vyznamenávat i blázny!

„Fenomén“ Solidarity je vlastně fenoménem likvidace sovětského tábora (sovlageru) prostřednictvím sovětského i západního sionismu. Představuje souhlas se zdánlivým fenoménem „polského vymanění se z něj“ využitím incidentů a projevů nespokojenosti, vyvolaných zvyšováním cen potravin, zpevňováním pracovních norem a represemi „užitečných idiotů“.

„Rozbiječské“ působení americké židovské záludnosti začalo závodem ve zbrojení jako jedním z hlavních prvků zatlačování Sovětů v ekonomickém zápasu i umělým stlačováním světových cen ropy, která tehdy představovala hlavní zdroj příjmů SSSR. V podstatě stejným trikem bylo vyprovokované sovětské obsazení Afghánistánu zdánlivým zainterесováním USA a budováním vlastního vlivu v této zemi. Sověti se do této hry dali zatáhnout, ať už vědomě nebo nevědomě. Na britské straně byl „pozorovatelem“ tohoto procesu náš budoucí ministr obrany (rozuměj: zájmů USA a Velké Británie), Radoslav Sikorski, který tam byl vyslán v roli údajného reportéra.

Paul Weyrich, předseda nadace kongresu svobody (ale té skutečné) napsal v dopise sympatizantům této organizace:

„Ideologie politické korektnosti“, která otevřeně vyzývá ke zničení naší tradiční kultury, ovládá náš život i naše instituce již tak dalece, že její zhoubný vliv pronikl dokonce do struktury církve. Zcela ovládla i akademické prostředí. (...) Přívrženci ‚politické korektnosti‘, kterou je možné výstižně definovat jako ‚kulturní marxismus‘, jsou dnes všude. Gorbačov mohl již i jako bývalý generální tajemník ÚV SSSR tvrdit, že americká společnost dožrála ke změnám. A věděl, co říká! Gramsciho ‚dlouhý pochod institucemi‘ do současné doby už ‚udělal své‘: homosexualita, potraty, ‚smrt náboženství‘, antropologická konverze člověka v Boha² – to všechno představuje historický úspěch ideových dědiců Marxe, Lenina a Gramsciho. Gorbačov řekl: ‚Potřebujeme novou společnost, novou civilizaci a konvergenci všech prvků, které jsou v obou systémech nejlepší.‘“³

¹ Polsky „Solidarność“. – Pozn. editora: Roku 1892 založená krakovská lóže výhradně židovského řádu B'nai B'rith se mimochodem ještě v roce 1913 jmenovala „Solidaritas“! A nebyla by ani Charta 77 v Československu, která vznikla rovněž z podnětu čistě židovské zednářské lóže B'nai B'rith!

² Tj. postavení člověka na místo Boha.

³ Srovnej: „Bibula“, Washington, duben 2004, č. 18, str. 21. – Bibula = nelegální tiskovina, samizdat.

Gorbačov to prohlásil v rámci televizního pořadu „Larry King Live“ v listopadu 1994. Kdyby mohl, Gramsci by mu asi v pekle provolával „bravo“! Britská premiérka Thatcherová konzervativním „babičkovským způsobem“ vycítila, „která bije“, když hovořila o panevropském molochu – federaci států, spojených společnou ústavou, společným prezidentem, společným parlamentem i vládou. To samé v podstatě zopakoval Michail S. Gorbačov, když poukazoval na sny Trockého, týkající se území od Atlantiku až k pobřeží Pacifiku.

Dalekosáhlý plán „přestavby“ na Západě prozradil Anatolij Golicyn, když v prosinci 1961 se jako major KGB dostavil na americké velvyslanectví v Helsinkách a požádal o politický azyl. Golicyn se v kanceláři Friberga, šéfa mise CIA v Helsinkách, ohlásil jako major KGB Anatolij Michajlovič Klimov. Stalo se tak 15. prosince 1961. Krátce poté byli oba muži dopraveni zvláštním letadlem do tajného sídla CIA v okolí Frankfurtu nad Mohanem. Klimov bylo nepravé jméno Anatolije Golicyna. V Helsinkách zastával práci důstojníka kontrarozvědky v misi KGB pod stínovou funkcí druhého tajemníka velvyslanectví. Jeho útěk byl údajně vyvolán konfliktem s jeho představeným, plukovníkem Ženikovem, v důsledku kritické zprávy, vypracované Golicynem pro moskevskou centrálu. Zpráva se týkala činnosti rezidence ve Finsku.⁴ Centrála KGB tehdy údajně odpověděla, že se nemá do zmíněných záležitostí míchat a má zůstat potichu! To znamenalo konec kariéry a rychlé odvolání do Moskvy! Golicyn byl absolventem vyšší diplomatické školy, pracující v rámci univerzity marxismu-leninismu, a také absolventem vyšší školy pro rozvědnou službu KGB. Mimo jiné zastával funkci šéfa oddělení kontrarozvědky proti USA v centrále KGB. Byl také rezidentem ve Vídni. Po návratu se pak stal v letech 1958-1960 hlavním analytikem záležitostí, týkajících se NATO. Napsal několik knih pro vnitřní potřebu, které obsahovaly zásady práce rozvědky i kontrarozvědky. Byl to inteligentní, vysoký muž, ovládající cizí jazyky. Raději by pracoval jako vědec, než jako agent rozvědky. Vyšší důstojníci CIA a FBI, kteří jej vyslýchali, měli velké potíže s oddělováním jeho pravdivých informací od fantastických výmyslů.

Odpočíváním pracovníkem ohledně výsledků a případné dohody s Golicynem byl specialista v oblasti tajných operací v oddělení plánování, Richard Helms. Podporovali ho v tom Raymond Rocca, šéf analytiků kontrarozvědky CIA, a také sám „šéf šéfů“, Angleton. Golicyn žádal o osobní rozhovor s prezidentem J. F. Kennedym, ale toho se nedočkal. O několik let později se však setkal s jeho bratrem Bobym (Robertem). To nejsenzáčnejší z Golicyna bylo možné shrnout do čtyř bodů:

– KGB vypracoval dalekosáhlou strategii, jak zvítězit nad západní demokracií bez ozbrojeného konfliktu.

– Rozvědky států NATO jsou „prošpikovány“ zrádci, pracujícími pro KBG.

– KGB vyšle rovněž falešné dezertéry s cílem zkompromitovat informace Golicyna i jeho samého.

– KGB plánuje také atentát na jednoho z čelných představitelů Západu. Klíčovou úlohu v rámci nekrvavé invaze proti západním demokraciím přisuzoval KGB dezinformaci.

Golicyn pak nastínil hlavní směry zmíněné dezinformace.

---

⁴ Sebastian Rybarczyk, *Demony CIA*, část II. Dále viz Józef Darski, *O dezinformacji komunistycznej*, Varšava 1989, a také Anatolij Golicyn, *New lies for old (Nové lži místo starých)*, Londýn 1984.

– Zorganizování politických front s cílem spolupráce mezi komunisty, socialisty a sociálními demokraty v Západní Evropě, ale rovněž mezi komunisty a nacionalisty v zemích „třetího světa“ i aktuální akce s cílem vytlačit USA z Evropy.

– Vytlačit západní státy z Afriky a Asie, a v budoucnu také z Latinské Ameriky.

– Současnou rovnováhu ve vojenské oblasti zvrátit ve prospěch Sovětského svazu.

– Vyvolat „umělé“, resp. zdánlivé konflikty v sovětském bloku – mezi SSSR a Jugoslávií, mezi SSSR a Rumunskem, a také mezi SSSR a Čínou.

– Vytvořit teorii o domnělé válce v Kremlu mezi „holubicemi“ a „jestřáby“.

– Vytváření trvalého dojmu, že se komunismus reformuje a demokratizuje.

A Golicyn skutečně nemluvil naplano. Poskytl vyšetřovatelům desítky dokumentů i analýz z oddělení „D“ KGB, které vzniklo v roce 1959. Později bylo přejmenováno na službu „A“ I. hlavní správy rozvědky.

Uvedl také způsoby, jak zmíněných cílů dosáhnout:

– Infiltrace služeb protivníka.

– Získávání a zaškolování vlivných činitelů v masmédiích, na univerzitách i v dalších centrech, která spoluvytvářejí veřejné mínění (Gramsciho „pochod institucemi“).

– Podpora mírových hnutí – tedy oslava „boje za mír“.

– Vytváření kontrolované „opozice“.

– Podporování iniciativ, týkajících se „boje za mír“.

Golicynova senzační odhalení byla plně potvrzena událostmi v následujících dvou desetiletích, ale tehdy se přijímala s nedůvěrou. Bylo tomu tak, jak jsme již zmínili, možná z důvodů potíží oddělit jeho fantazie od skutečností. Odstup si tehdy zachovával zvláště FBI. S Golicynem se v červnu 1962 setkali jeho činitelé, šéf kontrarozvědky FBI pro záležitosti SSSR Don Moor, jeho zástupce William Branigan, dále šéf oddělení kontrarozvědky Sullivan, a konečně jediný člověk v této skupině, mluvící rusky, pracovník téhož oddělení Alex Potanin. CIA zastupoval Angleton. Golicyn vypovídal více než hodinu, ale agenti FBI zůstali skeptičtí. V hlášení o rozhovoru byly téměř výhradně negativní názory o samotné osobně Golicyna i jeho „teoriích“. Moor jej pokládal za nepřizpůsobivého člověka, odmítajícího plnou spolupráci s FBI jako agent, který sice zná velmi mnoho, ale nechává si to pro sebe, snad na pozdější dobu.⁵

Golicyn také naléhal na osobní setkání s Hooverem, šéfem FBI. Toho se ovšem nedočkal. Přesto jim však identifikoval a poskytl jména všech agentů KGB na velvyslanectví ve Washingtonu i na stálém zastupitelství SSSR při OSN, a zmínil se rovněž o mnoha dalších, ale bližší informace o nich si nechal pro sebe.

Informoval také, že do Anglie přicestoval jistý Rus, ubytoval se poblíž letiště a do budoucna plánuje sabotážní akce. Angličané se po uvedené stopě vydali a odhalili podezřelého. Ukázalo se, že je to jistý Sokolov-Grant. Šlo o Rusa, ženatého s Angličankou. Do Anglie přicestoval o pět let dříve. Zjistilo se však, že Sokolov nebyl hledaným agentem nebo byl na seznamech KGB pouze jako zájmová osoba. A to Golicyn zapomněl uvést.

Strategii dezinformací vypracoval bývalý šéf KGB Alexandr Šelepin. Spočívala na vytváření dojmu, že SSSR je slabý a rozložený zevnitř, že v jeho satelitních státech to vře pod povrchem, hromadí se hospodářské potíže a že proto SSSR nakonec opustil imperiální ambice a svět ohrožuje pouze zabetonovaná poststalinská stranická skupina.

---

⁵ Golicyn pochopil, že kdyby „vystřílel všechnu munici“, byl by odsunutý na vedlejší kolej.

Golicyn předpověděl správně následující vládu L. I. Brežněva, intervenci v Afghánistánu i akce proti „disidentům“, kteří budou odsuzováni podobně jako vládou A. Novotného.⁶

Golicyn také předvídal, že se objeví Gorbačov. Ne sice konkrétně, ale že přijde nějaký budoucí generální tajemník strany, který zahájí široký kurz liberalizace a sblížení se Západem. Vylíčil jej jako „sovětského Dubčeka“.⁷

Vznikne stínová válka o moc uvnitř stranického vedení a Andropova nahradí mladý generální tajemník, který bude intenzivně pokračovat v liberalizačním směru.

Nyní již víme, že tím generálním tajemníkem se stal M. Gorbačov, žák Andropova, který byl pro svou roli předurčen již dlouho předtím.

Naskýtá se zde tedy klíčová otázka:

– Věděl Golicyn, že všechny zmíněné změny nebudou v zásadě pouze mystifikací, kouřovou clonou, a že vlastně celá ta „dezinformace“ je autentickým hnutím, pochodem SSSR na Západ, který však naopak již tehdy začínal svůj pochod „na Východ“ – směrem k marxismu v novém vydání, k socialismu „s lidskou tváří“ v rámci stejné konvergence, která se o několik let později stane modelem mládežnických hnutí v roce 1968?

Pokud Golicyn věděl, že to nebude žádná mystifikace, nýbrž autentická „přestavba“, což potvrdila skutečnost následujících dvaceti až třiceti let, tak o tom jistě informoval vyslyšající agenty CIA a FBI. Tak supertajná informace už od té doby samozřejmě až dosud nikdy nepronikla do masmédií jako sdělení pro miliony a miliony lidí, sledujících s úžasem pozdější „přestavbu“ (perestrojku) a „otevřenost“ (glasnosť), které se pohybovaly na hranici zázraku!

Nebo, co více – můžeme otázku položit jako odvážnou hypotézu – , že Golicyn tak úplně „nedezertoval“ na Západ, nýbrž tam byl pouze vyslán za účelem předat takovou supertajnou informaci Západu, již tehdy usilujícímu o dohodu s Východem, nebo jinak řečeno, předat ji globalistům na obou stranách zdánlivé barikády.

Slabým článkem hypotézy je ovšem fakt, že Golicyn odhalil až příliš mnohá tajemství tehdejšího sovětského bloku.

Na druhé straně mu právě to mohlo dodat věrohodnosti v očích starých „falešných hráčů“ z řad CIA a FBI. Něco za něco! Taková je stará zásada výzvědných služeb.

Na dezinformačních akcích se měly rovněž podílet speciální služby, centra na vytváření veřejného mínění i kontrolovaná „opozice“ – „disidentská“ hnutí.

Analytikům zmíněných tajných plánů se tehdy zdálo, že jde pouze o návnadu; mezi tím se však ukázalo, že to byl pečlivě připravený „dlouhý pochod“ zkompromitovaného bolševismu k branám kapitalismu, „dlouhý pochod“ s „palmou míru“, ale za podmínky vzájemné konvergence. Proklamované „uvolňování napětí“ neboli odložení zbraní jako podmínka „společného pochodu“ k sobě po vystoupení ze zákopů. Západ (USA) se odměnil materiální i finanční pomocí. Širokým řečištěm tak putovaly půjčky

---

⁶ Antonín Novotný, první tajemník KSČ a prezident Československa, byl již před II. světovou válkou agentem Kominterny a v únoru 1948 se podílel na likvidaci pokusu zabránit nastolení komunistického režimu, což se opakovalo o 20 let později s podobným výsledkem.

⁷ Alexandr Dubček, 1921-1992. V letech 1929-1938 žil s rodiči v Moskvě. Byl to sovětský agent, od roku 1939 člen strany, 1968-1969 první tajemník ÚV KSČ a hlavní postava „pražského jara“, které bylo iniciováno ze Západu ve spolupráci s KGB – podobně jako „břežnové události“ v Polsku. Po sovětské intervenci byl krátce internován v Moskvě, ale nebyl (tehdy) zavražděn.

i zboží. Také náš Edward Gierek přijímal půjčky. Jeho „dvořané“ si jistě nedomysleli, odkud se bere taková štedrost nedávného nepřítele. Henry Kissinger v interview, poskytnutém Radkovi Sikorskému, ovšem tvrdil, že to byla promyšlená politika „biče a cukru“.

Ve skutečnosti šlo o proniknutí za podvodnou masku „lidské tváře“ sovětského komunismu. V roce 1980 ekonomický poradce Gorbačova, Abel Angabegian, mu předložil údaje, podle kterých se hospodářský růst SSSR rovná nule.

O osm let později však CIA zjistila, že tyto informace byly celkově nepravdivé, dezinformující. Avšak koho dezinformující?

Když my jsme v roce 1981 v Polsku kalkulovali se smrtelným zápasem SSSR s „demokratickým Západem“, Brežněv během své návštěvy v Německu řekl jako příslib: „Ať už by nás dělilo cokoliv, bydlíme ve společném evropském domě.“

Ve stejné době jsme si kladli dramatickou otázku: Ustoupit – či neustoupit?

Jak bychom měli vstoupit na pásech tanků do tohoto „společného evropského domu“? V době vlády M. Gorbačova se pak již zmíněný „společný evropský dům“ stal monotónním sloganem, spěšně převzatým západoevropskou „elitou elit“.

Tvůrcem „přestavby“ (perestrojky), pro sovětský blok tak destruktivní, nebyl současný hrdina globalizace – tehdy první tajemník Komunistické strany Sovětského svazu – Michail Gorbačov, nýbrž Jurij Andropov⁸, šéf KGB a poté i Komunistické strany SSSR. O židovském původu Andropova psali někteří ruští autoři již v devadesátých letech minulého století. Museli jsme však čekat až do roku 2006, abychom dostali také oficiální potvrzení této skutečnosti z archivů KGB ve vysílání ruského TV programu ITOGI (13. června 2006).

Andropov se narodil 15. června 1914 v Moskvě jako Grigorij FEINSTEIN nebo FLEKENSTEIN⁹. Ve svědomitě vedených archivech Ljubjanky se dochovala i fotografie jeho matky, která zemřela v roce 1929. Jeho otec, přistěhovalec z Finska, byl již tehdy bohatý obchodník s ruskými diamanty. Za války s bolševiky stál přítom na straně carských bělogvardějců.

Vlastní Andropovův životopis byl až čtyřikrát přepracován. Žádná z verzí však jistě neuvádí celou pravdu o tomto „Konrádu Wallenrodovi“ světového Židovstva na samém vrcholu sovětské vlády. Postupné přepracování životopisných verzí proběhlo během posledních třiceti let v souladu se získáváním stále většího množství dokumentů, svědectví a dokladů.

Podle oficiální biografie byl Andropov synem železničáře VLADIMÍRA ANDROPOVA osetinského původu ze Stavropolské gubernie.

Světové Židovstvo však jeho židovský původ dobře znalo a od samého počátku jeho mladých let i kariéry do něho metodicky „investovalo“, stejně jako do mnoha jiných souvěrců, výhledově určených do řídicích funkcí sovětského gulagu. Takovou postavou, předurčenou pro vládnutí, se prostřednictvím Andropova stal jeho oblíbenec Gorbačov¹⁰, který byl „tajně promován“ pro úkol určit dobu smrti bolševickému systému Židů z generace jejich otců! Záhadným způsobem – podobně jako později u Gorbačova – pak obvykle mezi sebou se vzájemně „požírající“ smečka dravců v sovětském po-

⁸ Jurij Andropov byl členem výhradně židovské zednářské lóže B'nai B'rith; pozn. editora.

⁹ Jiný polský pramen uvádí jako jeho další příjmení Lieberman; pozn. editora.

¹⁰ Gorbačov je rovněž židovského původu (Kohn); pozn. editora.

litbyru „jednomyslně“ zvolila Jurije Andropova do funkce generálního tajemníka Komunistické strany SSSR.

Andropovova kariéra postupovala ještě podle tradičního schématu i chronologie, naproti tomu Gorbačovova kariéra „vystartovala“ jako kosmická loď. V sovětském bloku bylo povyšování na všech stupních přesně stanoveno a kodifikováno. O zmíněném schématu povyšování nyní píše ruský autor Abdurachman Avtorchanov ve své knize „Od Andropova ke Gorbačovovi“.¹¹

„Aby se dostal do politbyra, sekretariátu nebo třeba jen do úřadu šéfa odboru KC či jeho zástupce, musel mladý stranický funkcionář začínat řekněme jako tajemník rajkomu (oblastního výboru) ve věku kolem třiceti let; musel tedy postupně projít všemi stupni kariéry stranického žebříčku. To si vyžaduje dvaceti nebo dokonce třiceti let růstu provinciálního charakteru. Tím získává kandidát ve věku 50 až 60 let potřebnou protekci a kvalifikaci v Ústředním výboru pod podmínkou, že jeho personální materiály v ÚV i KGB jsou absolutně ‚čisté‘ a také že on sám převyšuje své konkurenty organizačním talentem. Teprve tím způsobem se dostane do – podle Stalinova vyjádření – ‚areopágu‘, tj. do Ústředního výboru. Z toho vyplývá, že obvykle se vlády v Kremlu neujímají ‚mladí‘, ale ‚mladí starci‘, kteří mají nahradit již ‚pohřbené starce‘, přičemž jejich politická i duchovní výbava je identická s tím, čím disponovali již jejich předchůdci.“

Neviditelná lobby po smrti – resp. již za života „mumifikovaného“ – Brežněva ustanovila Andropova do funkce generálního tajemníka Ústředního výboru komunistické strany SSSR. Stalo se tak 10. listopadu 1982 (v Polsku tou dobou končilo stanné právo). To znamenalo porušení všech závazných standardů, platných zhruba polovinu století. Senzací ovšem nebyl Andropovův věk – tehdy měl 68 let – a tedy se vměstnal do formulky „mladého starce“. Stranickou úchylkou nebo dokonce přímo „herezí“ však byl fakt, že do postu politbyra „neviditelní lobbysté“ jmenovali šéfa KGB!

Až do té doby stranický aparát vždy dominoval aparátu přímého fyzického teroru – tedy GPU, NKVD a KGB.

Znalci v oblasti „dvorního ceremoniálu“ v říši zla tak dostali zřetelný signál, že nastávají radikální změny v hierarchii, na Olympu vlády, což – jak se později také ukáže – se stalo první etapou na cestě k rozmělnění a rozkladu sovětského bloku. Naznačovalo to rovněž, že začíná zásadní přesun dominance v dosud nedotknutelné trojčlence vládnutí: strana, armáda, KGB!¹²

Zdánlivě drobný posun však vlastně znamenal, že **sovětská moc je již cizími, tj. sionistickými silami v dostatečné míře infiltrována k takovému průlomů, tedy k radikálnímu přesunu centra „vedení“.**

---

¹¹ Řečené „nyní“ se týká počátku 90. let. Kniha se poprvé objevila v Paříži r. 1968, kdy ji vydal zednářský „YMCA-Press“.

¹² Přívržencem resp. agentem přestavby (perestrojky) se stal také Žid Markus Wolff, šéf východoněmecké výzvědné služby HVA. Wolff dobrovolně odešel z HVA a tiše přešel na „reformní“ stranu frakce NDR. „Náhle“ si opravdově zamiloval „volnost, rovnost, bratrství“, jak to později i napsal ve svých *Pamětech*. Od jeho obratu již Andropov pět let odpočíval v hrobě, ale přeměna Wolffa (= vlka) v ovečku musela nastat mnohem dříve. Po třiceti letech šéfování výzvědné službě NDR se usadil v Izraeli, vlasti svých předků!

Nyní, čtvrt století po takových „rošádách“, jsme již moudřejší vzhledem k výše uvedeným skutečnostem. Tehdy však jejich vydedukování vyžadovalo pronikavý vhled a dokonalou znalost politické scény v Sovětském svazu.

Juriji Andropovovi jeho vzdálení i místní protektoři určili úlohu gigantického pneumatického kladiva nesmírné výkonnosti na rozdrčení moskevské žuly! Jisté je tolik, že Andropov si byl plně vědom historických souvislostí své mise a také že – jak se zdá – měl i podrobné znalosti mechanismů, které jej vynesly na vrchol hierarchie.

Andropov zahájil strategický proces velké přípravy na „perestrojku“. Osud mu nedopřál mnoho času a on dobře věděl, že závodí se smrtí. V době nominace již silně trpěl ledvinovou chorobou a skutečně také zemřel 9. února 1984, sotva po 15 měsících vlády. V posledních měsících života byl údajně ve své pracovně napojen na aparaturu dialýzy ledvin. Jedna ze „spikleneckých“ teorií, která je však málo pravděpodobná, naznačuje, že byl zavražděn jistou manipulací se zmíněnou aparaturou.

Teprve deset let po jeho smrti se ukázalo, že Andropov ze všech sil směřoval ke splnění svého základního úkolu – připravit po svém skonu bezprostřední předání vlády nad sovětským blokem svému dlouholetému chráněnci a vyhládnutému nástupci Michailu Gorbačovovi.

Během jeho volby došlo k neobvyklé situaci. Celé politbyro náraz – a přitom ani vlastně nevědělo proč – jednomyslně zvolilo Gorbačova generálním tajemníkem Komunistické strany. A navíc v jakém stylu! Průběh tohoto „konkláve“ se stal holdem na počest průměrného partajníka, jakým ve skutečnosti Gorbačov byl.

Grišin:

„Proto se domnívám, že nemáme a nemůžeme mít lepšího kandidáta než Michaila Gorbačova na post generálního tajemníka Ústředního výboru Komunistické strany SSSR.“

Romanov:

„Michail Sergejevič Gorbačov má za sebou bohatou školu života. (...) Je to člověk nesmírně vzdělaný, rád pomáhá lidem a má jejich důvěru.“

Čebrikov:

„Tón dnešnímu rozhovoru dal Andrej Andrejevič Gromyko. Oprávněně hovořil o tom, že máme povinnost myslet na budoucnost. (...) Přepokládám, že Michail Sergejevič Gorbačov se toho zhostí se ctí. Za uvedené vlastnosti oceňovali soudruha Gorbačova soudruzí L. I. Brežněv, J. V. Andropov i K. U. Černěnko.“

Byl to vlastně A. Gromyko, kdo navrhl kandidaturu Gorbačova. Mezi členy politbyra byl Gromyko vždy zálužným negativistou. A jistě to byl také on, kdo „propašoval“ do sovětského bloku jako první prvky „obnovy“. Jako dlouholetý delegát SSSR v OSN byl ironicky nazýván „soudruh NE!“, protože měl vlastně na všechno jedinou odpověď.¹³

Děmičev:

„Poměrně dobře ho znají také v zahraničí. O tom, že dokázal pracovat i tam, svědčí jeho cesty do Anglie, Kanady...“

Gromyko:

„... také do Itálie.“

Děmičev:

---

¹³ Srovnej: Vladimir Bukovskij, *Moskovski proces*, polské vydání 1998, str. 291.

„Michail Sergejevič Gorbačov má pochopení pro nové proudy.“

Ligačov:

„... a navíc má nepochybně veškeré vlastnosti, které jsou nutné pro vynikající politickou práci. Má ještě k dispozici rezervu intelektuálních i fyzických sil.“

Neoficiálními „kanály“ byla nenápadně rozšiřována zvěst, že ohledně volby Gorbačova zuřil „ostrý boj“ a že byl údajně zvolen pouze menšinou hlasů. Zmíněná volba však byla ve skutečnosti pouze formálním „přikývnutím“ k jeho kandidatuře. Disidentský autor citované knihy „Moskevský proces“ píše o Gorbačovovi s ironickou skepsí a poukazuje na Andropova jako na jeho velkého protektora. Zvláště důkladně popsal Andropovovo mistrovství při vytváření mýtu o „perestrojce“, ovšem tak, jak se na „disidenta“ sluší. Bukovskij se tam však ani slovem nezmiňuje o silách, které vytvořily samotného Andropova, ani o okruhu sil sionistů-globalistů z USA a západní Evropy, natož o ruských Židech!

Andropovův důvěrník a chráněncův Gorbačov položil základ k lavinovitému průběhu „perestrojky“. Byl to však Andropov, kdo „udělal“ Gorbačova jako jejího vykonavatele! Historicky to byl největší úspěch Západu v konfrontaci se stále více nezávládným výtvorem židovsko-bolševické revoluce z roku 1917.

Krátce poté již Židé, protežovaní Gorbačovem i Jelcinem¹⁴, jako Berezovskij, Chodorkovskij, Gusinskij, Potanin, Vekselberg, Abramovič, Aven, Lifšic a mnoho dalších „oligarchů“ dostali volnou ruku k rozkradení ruského národního majetku. Tím způsobem se západním Židům splatily nejrůznější úvěry a podpory stejně tak, jako Lenin splácel židovské bance Kuhn & Loeb všechny půjčky, bez nichž by bolševický režim během prvních let svého trvání skončil velkým bankrotem. Svým protektorům uhradil hodnotu 600 milionů dolarů ve zlatě. Zbylé zlato carského Ruska pak bylo rozkradeno „individuálně“. Zákulisní tajemství zmíněné groteskní „perestrojky“ jsou jediným klíčem pro pochopení skrytého mechanismu totálního úpadku Sovětského svazu. Jde o klíč k porozumění tomu, proč tak snadno a nekrvavě Západ opanoval po roce 1990 postsovětské Rusko a tím samým způsobem současně také Polsko i další vazalské státy.

Čtyřikrát přepracovávaný životopis Andropova s vyplňováním mezer Západem je bezpečným důkazem, že do něho bylo „investováno“ s velkým časovým předstihem. V roce 1930 vstoupil do Komsomolu.¹⁵ Za člena strany byl přijat roku 1939. Krátce poté se stal šéfem Komsomolu v Karelofinské sovětské socialistické republice (1940-1944). Bylo vyloučené, aby se takto prosazovaný Žid dostal na frontě do první linie – jako „kanonenfutr“ zde přece byly jiné národy!

Andropov však musel později mít také příslušný „hrdinský“ životopis z války. A tak údajně působil v jakémsi partyzánském oddílu, jenom nikdo neví, v jakém! Jak by také mohl bojovat v partyzánské skupině, když byl do roku 1944 hlavním tajemníkem Komsomolu v části Finska, anektované Sovětským svazem? V roce 1947 byl Andropov již tajemníkem Komunistické strany SSSR v Karélii a o čtyři roky později jej přeložili do Moskvy, což bylo hlavní podmínkou následující kariéry. Takto směřoval resp. byl směřován k práci v Ústředním výboru Komunistické strany.

Krátce po příchodu do Moskvy se dostal do konfliktu s G. Malenkovem, který byl formálním nástupcem Stalina. Konflikt vznikl z rivality mezi Malenkovem a Michailem Suslovem. Malenkov zamýšlel odstranit Suslovova spojence, Anastase Sneckuse,

¹⁴ Jelcinovo židovské příjmení je Elzmann; pozn. editora.

¹⁵ Tj. Komunistického svazu mládeže; pozn. editora.

z postu prvního tajemníka Ústředního výboru Komunistické strany Litvy. Za tím účelem poslal do Vilna Andropova, aby tam na Sneckuse našel vhodné „páky“. Andropov se však nechtěl do takových intrik zamotat nebo již spolupracoval přímo s tehdy mocným Suslovem, protože se z Litvy vrátil bez výsledků. Proto také Malenkov musel ustoupit od záměru na odstranění Sneckuse, ale střetnutí mezi Malenkovem a Suslovem lehce otráslu Andropovovou kariérou.

Malenkov údajně potkal Andropova na chodbě budovy ÚV KS SSSR, vzal jej za loket, a řekl mu do ucha: „To ti nikdy nezapomenu!“

Těžko říci, zda je to pravda. Zlověstná slova nikdo jiný neslyšel, ale následující události jako by to potvrzovaly; krátce poté byl Andropov „uvolněn“ ze stranického aparátu a odsunut na vedlejší kolej do postavení velvyslance v Maďarsku 1954-1957. Pro Maďary však byla taková „akvizice“ tragická. V úsilí o znovuzískání přízně Krem-lu se Andropov „proslavil“ krvavým potlačením povstání Imre Nagye v roce 1956 a dosazením Jánose Kádára. Maďarští historici se shodují v tom, že Andropov byl hlavním původcem tehdejších represí a masakrů.

Příchod Chruščova k moci v rámci údajně „destalinizace“ otevřel Andropovovi cestu k návratu do Krem-lu, kde se jeho kariéra překvapivě urychlila. Impulsem se stala činnost Chruščovovy kliky sionistů, usazených na rozhodujících místech ÚV KSSS i na četných významných postech v dalších zemích sovětského bloku. Byla to sovětská verze války „chámů se Židy“, která, jak víme, měla svou dobu také v Polsku, jež krátkodobě skončila porážkou posledně jmenovaných roku 1968,¹⁶ o dva roky pak porážkou v rivalitě Gomulka versus Moczar.

Jako výsledek války ruských „chámů a Židů“ se Andropov roku 1962 stal členem sekretariátu Ústředního výboru KS SSSR a zaujal místo Suslova. To dokazuje, že jeho cesta do Vilna za účelem nalezení „pák“ na odstranění litevského spojence Malenkova nebyla naprosto náhodná!

Krátce na to se Andropov stal šéfem KGB a roku 1973 i členem politbyra ÚV Komunistické strany SSSR. Současně však zůstal také v křesle šéfa KGB, což bylo jen důsledkem vítězství ruských Židů nad ruskými „chámými“. – Jakýkoli komentář je zde zbytečný.

Všechno výše řečené znamenalo dlouhý a nenápadný úvod k rozpadu sovětského bloku, ale tehdy ještě málokdo nebo téměř nikdo neměl tak „nadpřirozenou jasnozřivost“ – kromě samotného Andropova a jeho dirigentů. Andropov tak dostal do rukou dva nezbytné klíče na demontáž sovětského bloku – vládu nad KGB i členství v politbyru Komunistické strany!

Na Západě se těšil diskrétnímu akceptování. Stále více se tam o něm vytvářel obraz „liberála“ a vynakládalo se značné úsilí na vymazání vzpomínky na tisíce mrtvých Maďarů, které měl na svědomí, i na mnoho dalších zločinů, spáchaných během jeho tiché, rutinní činnosti v KGB.

---

¹⁶ Podobný proces nastal v roce 1968 v Československu, kde Židé E. Goldstücker, J. Hájek, O. Černík, J. Pelikán, L. Vaculík, J. Kohout (Hahn), A. J. Liehm, Č. Císař, O. Šik, F. Kriegl, E. Löbl, I. Klíma (Izák Kauders), J. Procházka a další, koncipovali tzv. obrodný proces, který měl vyústit v postupnou demontáž komunistického režimu a dospět tak k podobnému stavu jako po roce 1989. GRU (vojenská zpravodajská služba) však byla proti tomuto plánu KGB na revizi idejí, programu a personálního řízení KSČ v ČSSR. Maršál Ogarkov, který řídil generální štáb armády SSSR, se spolu s maršálem Grečkem proti plánu postavili a zahájili obsazení Československa proti vůli KGB; pozn. editora.

Tehdy také začalo metodické převádění vedení sovětského bloku z armády a strany na KGB, který byl na všech rozhodujících postech doslova prošpikován Židy. Po rozpadu Sovětského svazu až 20 000 vyšších příslušníků KGB odcestovalo do Izraele spolu s mnoha miliardami dolarů ve zlatě, diamantech i bankovkách; tedy s nepředstavitelným bohatstvím i znalostmi tajemství KGB i GRU.

Zmíněný proces podřizování strany příslušníkům KGB začal již za Brežněva, který – snad z nepochopení – navrácením práva KGB špehovat nejen členy ÚV, ale i politbyra z nich vlastně udělal poslušný nástroj v rukou Andropova. Všechno to mu umožnilo kádrové změny ve vrcholných stranických postech Kremlu i v sovětských republikách. Dokonalou záminkou k tomu bylo spuštění „epidemické“ korupce mezi členy vedení strany, což je učinilo snadnou obětí KGB!

Avtorchanov pokládá ve své knize celkem logickou otázku:

„Mohlo se tak rychle sejít připravované plénum ÚV, neboli více než 400 osob, působících nejen na různých místech gigantického SSSR, ale i po celém světě? Snad jen v raketách by je bylo možné tak rychle soustředit na jedno místo. Navíc podle celkové fotografie účastníků zmíněného pléna se v době ukládání tělesných pozůstatků K. Černěnka (foto uveř. v „Pravdě“ 12. 3. 1985) nesešlo v Moskvě více než 200 osob.“¹⁷

Avtorchanov vysvětluje zmíněný „komunikační fenomén“ následovně: „Ve skutečnosti postup při zvolení Gorbačova probíhal stejně, jako tomu bylo u jeho protektora – s tím rozdílem, že Andropov musel po smrti Brežněva udělat ‚palácový převrat‘ proti ‚korunnímu princí‘ Černěnkovi. Naproti tomu Gorbačov vlastně řečený převrat jistě provedl ještě během života svého předchůdce! Gromyko, který v plénu Ústředního výboru navrhl kandidaturu Gorbačova, informoval účastníky o tom, že ten (Gorbačov) již de facto vedl generální sekretariát ÚV Komunistické strany SSSR a za nepřítomnosti Černěnka také řídil zasedání politbyra. Tím již byla vlastně vláda nad nejvyššími stranickými orgány v rukou Gorbačova!“

Po smrti Brežněva byli mezi jeho potenciálními nástupci vytipováni Konstantin Černěnko, Viktor Grišin a Vladimír Ščerbickij. Důležitým hráčem za kulisami v handlech o nástupnictví po Brežněvovi byl profesor Jevgenij Časov, osobní Brežněvův lékař židovského původu. Ve svých pamětech potvrdil, že měl těsné kontakty s Andropovem. Proto se nakonec nemůžeme divit, že právě Andropov dostal jako první informaci o smrti Brežněva. Časov v noci zavolal Andropovovi z Brežněvovy dači a řekl mu jediné slovo: „Už!“ Pouhé „už“ příští ráno způsobilo, že Andropov byl jmenován do funkce vedoucího pohřebních ceremoniálů. Tím byl zároveň dán i rituální signál, kdo je předurčen za nástupce zemřelého šéfa strany!

Při neúplném složení členů Ústředního výboru se pak už následná diskuse i komentáře staly více méně pouhou formalitou! Andropov tak byl ve skutečnosti již několik měsíců před Brežněvovou smrtí „zvolen“ do funkce nástupce prostřednictvím viditelné i neviditelné lobby! V době, kdy se připravoval na zmíněné nástupnictví, Andropov rezignoval na funkci šéfa KGB, aby předešel nepříznivému dojmu, že ve své osobě usi-

---

¹⁷ Kompromitující informace („páky“) byly získávány jistě také prostřednictvím infiltrace tajných služeb, kterým záleželo na dosazení Andropova „na trůn“. Politický, administrativní i armádní aparát SSSR byl v té době již značně zdemoralizovaný, „odideologizovaný“. Nejdůležitější funkcionáři aparátu měli za sebou často kariéru na velvyslanectvích v západních státech, kde je očekávala různá „pokušení“. Získávali zde dojem pravdy o „sladkém životě“ na Západě. Eroze i koroze rozumu pak udělaly své...

luje soustředit vládu nad stranou jako její generální tajemník a zároveň nad KGB jako její šéf. Úspěch mu zjistila zejména skutečnost, že disponoval velkým množstvím informací, týkajících se „pák“ na dosavadní generální tajemníky strany i členy politbyra ve své době.

Tajné shromažďování informací plus jeho lidé v důležitých postech pak měly za následek, že se Andropov dostal i na další stupeň moci – stal se předsedou Nejvyššího sovětu SSSR.

Stranicko-administrativní aparát byl poměrně málo odolný vůči vydírání pomocí kompromitujících informací, ale nebylo jasné, zda by totéž stačilo na podřízení nejvyšších představitelů armády KGB, protože ti byli méně zkompromitováni a před infiltrací zvenčí důkladně chráněni vojenskou kontrarozvědkou – GRU.

Zde se dostáváme ke klíčové otázce, mající rozhodující význam z hlediska osudu Polska. Proč Rudá armáda nevtrhla do Polska, aby zde zadusila národní rebelii ještě před vyhlášením stanného práva jakožto „mírové“ iniciativy Jaruzelského? Zde zapůsobily tehdy nepozorovatelné příčiny. Byly zvláště dvě:

1) Intervence sovětské armády by znamenala násilnou likvidaci „Solidarity“, plně ovládané Židy z „KOR“ (Výboru na obranu dělníků), který vznikl pod patronátem Západu a to pouze za tím účelem, aby pomocí „dělnických hřbetů“ bylo možné převzít vládu z rukou „chámů“ při první příležitosti, která se naskytne.

2) Tehdejší ambice Andropova dostat se na post všemocného generálního tajemníka strany („genseka“), na který byl již desetiletí připravován, by se tak staly velice problematické.

Tím se pro Andropova stalo strategicky nutným úkolem nepřipustit intervenci do Polska. Ta by mimo jiné rozbila plány na dosažení Gorbačova do postu generálního tajemníka strany. V dohledné době by se také plánovaná „přestavba“ nemohla uskutečnit a místo likvidace sovětského bloku by snadno mohlo dojít k zavedení vojenské diktatury, která by brutálně zpacifikovala probouzející se naděje národů východního bloku; ke slovu by se opět dostala armádní generalita.

Tím na historickém milníku stanula budoucnost SSSR, Polska i ostatních „lidovědemokratických“ států a tedy i celé Evropy – a nejenom to!

Později byl propagován názor, že Sověti prý nestačili v soutěži, protože „po uši zabředli v Afghánistánu“ a že kromě toho plukovník Kuklinskij vyzradil Američanům plány Varšavské smlouvy. – Bohužel této iluzi po dlouhá léta podléhal i podepsaný autor.

Předvídání důsledků intervence v Polsku bylo možné sledovat z hlediska tří předpokladů:

– Sověti byli zapleteni v Afghánistánu „na půl úvazku“. Ve skutečnosti tam utrpěli ponižující porážku prestižního charakteru, ne však vojenského, která by byla schopna opravdu oslabit sílu sovětské armády.

– Intervence v Polsku by nutně nebyla vázána na úspěch válečného charakteru, protože bylo málo pravděpodobné, že by polská armáda zahájila válku, když byla ovládaná nejvyššími veliteli v postaveních agentů Moskvy. Jejich postoj „se zbraní u nohy“ garantoval sám Jaruzelski jako vrchní velitel polské armády a agent NKVD od roku 1944. Zdá se, že by bylo bývalo stačilo několik sovětských divizí s úkolem obsazení kasáren, letišť, komunikačních center a internace vedoucích představitelů opozice. Pokřik na Západě by postupně přešel do stavu „studené války“, hrozícím zdánlivě vy-

puknutím války v nepředstavitelné míře. To by však jen posílilo vedoucí roli sovětské armády – za takové situace jediné obrany „vlasti světového proletariátu“.

Profesor Anatol Dněprov tuto situaci shrnul vtipnými slovy:

„Andropov byl de facto hlavním autorem sovětské přestavby. Jak známo, byl to on, kdo prosazoval Michaila Gorbačova na post šéfa Komunistické strany SSSR. Andropov povolal ze stavropolské oblasti tehdy neznámého Gorbačova a časem ho prosadil i do elity sovětského vedení (strany a státu). Gorbačov posléze uskutečnil plán demokratizace a politiky otevření se Sovětského svazu světu...“

To všechno již víme. Profesor Dněprov se však dále dostává k problematice, která souvisí i s Polskem, a zde již není ve všem zcela objektivní.

„Za hlavní zásluhu Andropova se dnes pokládá to, že na jeho přímluvu dostal od Leonida Brežněva nominaci na post prvního tajemníka ÚV Polské sjednocené dělnické strany¹⁸ Wojciech Jaruzelski. A právě díky Jaruzelskému byly polské reformy mírovou cestou tak zdařilé.¹⁹ Jak víme, Andropov byl rozhodným odpůrcem sovětské intervence do Polska. Dobře si ještě pamatoval události v Budapešti roku 1956, kdy tam působil jako sovětský velvyslanec. Varšavu chtěl nepochybně ušetřit tak tragického osudu. Díky rozhodnutí Brežněva i Andropova o zavedení stanného práva, jehož průběh tak znamenitě řídil generál Jaruzelski, zachránil Andropov Polsko a připravil i cestu k pokojné transformaci celého socialistického bloku...“

Tak tedy Andropov zachránil Polsko? A před čím? Před masakrem? Zachránil pro koho? Opakoval by se „maďarský scénář“ z doby před 25 lety i v roce 1981, kdyby sovětská armáda tehdy vtrhla do Polska? Že by profesor Dněprov²⁰ nevěděl, kolik kilometrů dělilo Budapešť od Berlína, a kolik je kilometrů od západní polské hranice k témuž Berlínu?

Pravdou však je, že autorem scénáře stanného práva bylo duo Brežněv-Andropov – kdežto junta Jaruzelski-Kiszczak byla jen jeho vykonavatelem. Takové řešení situace se míjelo s původním očekáváním sovětských generálů, kteří si už pomalu „mnuli ruce“. Tiskový orgán Sovětské armády „Krasnaja zvezda“ již nazítrá po oficiálním zaregistrování „Solidarity“, 16. listopadu 1980, přinesl charakteristický článek o polsko-sovětské válce z roku 1920. Končil citací Leninových slov, jimiž jako by bylo předvídáno očekávání intervence: „Válka s Polskem nám byla vnucena.“

O mnohém také vypovídají personální změny v Sovětské armádě, ke kterým došlo mezi prosincem 1980 a březnem 1981. Začalo to demisí generála Pavlovského a jeho zástupce pro věci politické, generála Vasjagnina. V následujícím měsíci pak byli z klíčových míst odstraněni zkušení velitelé (kromě jednoho) všech vojenských okruhů, hraničících s Polskem. Jejich místa zaujali generálové, převelení z posádek u sovětsko-čínských hranic.

Americká výzvědná služba mylně určila – zda to byla součást celkové dezinformace, je v tomto případě vedlejší –, že vstup sovětské armády do Polska je plánován na 15. prosince. Velitelům vojenských okruhů z oblastí kolem čínských hranic pochopitelně scházely zkušenosti podmínek na polsko-sovětském pomezí, terénu ve vlastním Polsku i mnoha dalších reálií. V sovětském tisku se tehdy objevily různé „zástěrky“ (zastírací

¹⁸ V zásadě obdoba Komunistické strany Československa u nás; pozn. editora.

¹⁹ „Vida, kdo by si pomyslel, že zdařilé!“

²⁰ Jeho přímení je odvozeno od Dněpru?

informace), které měly vysvětlit zmíněné přesuny. Vyskytly se údajně závažné problémy s mobilizací vojáků v záloze, a povolávání branci do příslušných vojenských jednotek prý měli hromadě dezertovat. Z těch důvodů tedy nebylo možné jednotky v pohraničních oblastech s Polskem náležitě dislokovat. Zvěsti o masových dezercích byly ovšem pouhou primitivní fikcí. Dezerce z armád sovětského bloku byly tehdy spíše jen výjimečné, protože delikventy čekaly velmi těžké následky včetně trestu smrti. Pověsti o „hromadných“ dezercích, které by závažně oslabily bojeschopnost armády, byly tedy zcela neopodstatněné.

Mělo to být opakování taktiky invaze do Maďarska v říjnu 1956. Tehdy také došlo k přesunu vojenských jednotek i velitelů z východních oblastí SSSR. Mnoho sovětských vojáků bylo přesvědčeno, že bojují „kdesi“ v imperialistické Evropě. Tankisté tehdy stříleli na všechno, co se jen kde pohnulo! Střelami provrtali i okna a fasády polského velvyslanectví, přestože na budově visela státní vlajka Polské lidové republiky! Sovětští tankisté ovšem nevěděli, o jakou vlajku se jedná. Až na podzim 2006 otiskla „Gazeta Polska“ tajnou zprávu polského velvyslanectví v Budapešti, která podrobně popisuje všechny vnější i vnitřní škody na budově.

Armádám tehdy velel maršál Kulikov. Dvakrát byl rozhodnutý vstoupit do Polska: v prosinci 1980 a v březnu 1981. V obou případech však byl útok odvolán. Nad tím bděl Andropov prostřednictvím svých lidí v Ústředním výboru strany i mezi generalitou. Měl tedy své „protežované“ lidi na strategických pozicích v armádě i ve straně! Posledním úspěchem „stranických dinosaurů“ bylo dosazení živé mumie, Konstantina Ustinoviče Černěnka, do postu generálního tajemníka strany. Na tomto postu vydržel 13 měsíců, tj. o dva měsíce méně, než před tím Andropov. V té době byl již vážně nemocný také ministr obrany Dimitrij Ustinov. Pokud by si Sovětská armáda tehdy zachovala svůj tradiční vliv a postavení, jeho přirozeným nástupcem by se stal maršál Nikolaj Ogarkov – tehdy nejschopnější muž mezi sovětskými generály a maršály, ale co bylo hlavní: Ogarkov představoval agresivní, imperiální politiku sovětské říše! Jako šéf armádního štábu od roku 1977 se řídil přesvědčením, že vzhledem k očekávaným ztrátám SSSR vůči NATO bude nejlepším řešením situace vojenská konfrontace na zvoleném území. V tom smyslu pak také – důsledně směřuje ke konfrontaci – rozkázal 1. září 1983 sestřelit jihokorejské civilní letadlo KAL 007. Stalo se to pod záminkou narušení vzdušného prostoru SSSR v době, kdy takové případy byly obvykle řešeny pouze formou ostrého diplomatického protestu.

Úspěch Andropova v té době spočíval v takovém oslabení vlivu armády, že ještě dříve, než v prosinci 1984 zemřel D. Ustinov, se podařilo ze štábu vytlačit „jestřába“ Ogarkova. Ministrem obrany se stal generál Sergej Sokolov, tedy člověk tak říkajíc „vytažený z klobouku“. Sokolov dokonce ani nebyl předtím členem politbyra. Naproti tomu Ogarkova převedli do Legnice na celkem vedlejší post, odkud měl velet sovětským vojskům v Polsku a NDR. Legnica se nakonec stala pro Ogarkova jeho konečným velitelským místem. Zemřel roku 1994. Posledním důstojníkem KGB, který v Legnici na Ogarkova dohlížel, byl plukovník KGB, VLADIMÍR VLADIMÍROVIČ PUTIN, nástupce zkorumpovaného opilce Jelcina v úřadu ruského prezidenta.²¹

Po červnovém plénu Ústředního výboru KS SSSR roku 1985 se ustálilo tvrdé jádro strany, které prakticky opomíjelo zkorumpované politbyro. Nastoupila tak diktatura úzké

---

²¹ Není bez zajímavosti, že generál Jaruzelski, který se s Ogarkovem služebně stýkal, jej hodnotil jako inteligentního velitele a kulturního člověka širokého rozhledu.

mocenské skupiny – něco jako „direktoriát pěti“: generální tajemník Gorbačov, „druhý generální tajemník“ Ligačov, a zbývající tři byli generálové KGB, první náměstek šéfa vlády Alijev, velitel KGB Čebrikov, a konečně ministr zahraničních věcí Ševardnadze.²²

Z výše uvedeného „direktoria“ zůstala celkově vyloučena armáda. Mělo to vytvářet iluzi „direktoria pěti“ z časů Francouzské revoluce – až do doby, kdy Napoleon Bonaparte udělal rychlou kariéru a proslulý převrat za pomoci zednářů, vlastních původců revoluce, které však začala znepokojoval „nespoutaná anarchie“, do níž upadla. Také v Rusku 1917 vládl podobný „direktoriát“ pod vedením židovského zednáře Alexandra Kerenského, jehož úkolem bylo po krátké době předat vládu nad Ruskem bandě Lenina a Trockého.

Čebrikov – podobně jako Andropov – pronikl do stranického aparátu z KGB. Aktivními „čekisty z povolání“ byli také Alijev a Ševardnadze. V budoucnu by patrně o jejich existenci nikdo neslyšel, kdyby se za časů Brežněva nerozšířila institucionalizovaná korupce. V tomto směru byly přímo „ukázkovými“ svazovými republikami Ázerbajdžán a Gruzie. První tajemníci strany (KS SSSR) v těchto republikách, Achundov a Mžavanadze, zůstávali pod trvalou kontrolou svých policejních generálů a stáli před nutností zavírat nad korupcí oči, protože jim hrozily tresty za vlastní účast na ní. Zmíněnými policejními generály byli vlastně Alijev v Ázerbajdžánu a Ševardnadze v Gruzii, který byl tehdy republikovým ministrem vnitra.

Měli v tom podporu Andropova, který je prosadil do postů prvních tajemníků strany v obou uvedených sovětských republikách. Odtud už se dostali do politbyra Ústředního výboru KS SSSR. Také samotné jmenování Ševardnadzeho ministrem zahraničí SSSR Gorbačovem bylo výjimečně smělym a nezvyklým tahem, a z hlediska dosavadních praktik v Sovětském svazu to představovalo významný posun. Tím byl odstraněn z funkce Gromyko, což naznačovalo nejen kurz politiky „uvolňování a sbližování se Západem“, ale také převzetí kontroly nad zahraniční politikou SSSR Gorbačovem.

Nominování Ševardnadzeho do funkce ministra zahraničí bylo šokem pro sovětský diplomatický sbor, v němž nechyběli diplomaté s vynikajícími osobními i jazykovými znalostmi. K degradaci Gromyky přispěl Gorbačov i tím, že mu odebral post předsedy Nejvyššího sovětu SSSR. Bezohledně také vytlačil z politbyra i ze sekretariátu ÚV funkcionáře, jenž narušoval novou jednotu stranického i politického aparátu: svého rivala Romanova, který byl tehdy v plné síle a podpořil jej ve výše zmíněném „konkláve“.

Ve skutečnosti začaly přípravy na rozklad Sovětského svazu již na prahu šedesátých let minulého století, a to nejen v Sovětském svazu! Kongres USA přijal již roku 1959 dalekosáhlý plán rozbití sovětského tábora na 22 států. Úloha smrtelných termitů v něm připadla židozednářské agentuře uvnitř SSSR, působící v silových resortech i na vrcholných místech Komunistické strany.

Na počátku šedesátých let rovněž zahájili na Kolumbijské univerzitě v USA svou kariéru předchůdci „perestrojky“ A. Jakovlev a O. Kalugin, oba vysocí funkcionáři NKVD. Pátrání po tom, jak se tam vlastně dostali, jak mohli vycestovat za „železnou oponu“, je vlastně svého druhu i pátrání po nerušeném cestování „našich“ předchůdců

---

²² Posledně jmenovaný později hladce postoupil vliv americkému agentu Saakašvilimu a Gruzie se tím stane další sférou amerického vlivu. – Pozn. editora: Zbývá dodat, že Ševardnadze byl dobře informovanými autory svého času považován za hlavu gruzínského zednářstva.

„přestavby“, jakými jsou Michnik, Geremek, Blumsztajn, J. T. Gross a desítky dalších členů „Výboru na obranu dělníků“.

Jakovlev i Kalugin patřili mezi kádrové funkcionáře KGB. Odhalil to v roce 1993 představitel KGB Krjučkov.²³ V polovině šedesátých let již Jakovlev v časopise „Litěraturnaja Gazeta“ otevřeně kritizoval ruský „nacionalismus“ a vystupoval silně protirusky. A prošlo mu to „jaksi“ beztrně! Jakovlev dokonce vycestoval do Kanady, kde navázal neformální styky s místními vlivnými představiteli zednářů v čele s tehdejší kanadským premiérem Pierre Trudeauem!

Takže již od poloviny šedesátých do sedmdesátých let se v ústředních orgánech Komunistické strany SSSR zformovala skupina agentů židovského původu, mimo jiné F. Burlaškin, G. Šachnazarov, G. Gerasimov, Arbatov a Bovin. Hlavní postavou skupiny byl Arbatov. Narodil se roku 1923, a v letech 1943 až 1991 byl nepřetržitě členem Komunistické strany SSSR. V šedesátých a sedmdesátých letech byl Arbatov jedním z hlavních rozvracečů v zahraniční politice SSSR, mj. jako ředitel „Institutu USA a Kanady“. Zaujímal rozhodný proamerický postoj, o čemž příslušníci sovětské rozvědky tehdy údajně ještě nevěděli! Již v sedmdesátých letech byl také důležitou postavou z hlediska vlivu židozednářské agentury proslulý akademik Andrej Sacharov i jeho manželka Jelena Bonnerová.

V té době také začala být viditelnější hra o globální dominanci mezinárodního sionismu pod egidou výlučně židovské lóže B'nai B'rith a grémií stínové světové vlády, Bilderbergů a Trilaterální komise, jejímž spoluzakladatelem byl „náš“ Zbigniew Brzeziński – zákulisní propagátor zvolení Karola Wojtyly papežem pokoncilní sekty.

Další mezinárodní kulisou jednosvětových oligarchů je neblaze proslulý „Římský klub“. Jeho členem se stal také pozdější „ruský“ premiér a miliardář „z ničeho“, J. Primakov (1972).

Tehdy také židovský historik Richard Pipes vypracoval pro administrativu prezidenta Reagana strategický program eroze sovětského molocha prostřednictvím diverze v oblastech zahraniční politiky, kultury a ekonomiky. – V tomto případě se jednalo o plán „propagandistické války“ s postupnou demontáží SSSR.

Na polském území byla zkouškou k tomu provokace z prosince 1970, která skončila masakrem zaměstnanců gdaňských loděnic. Dalším krokem bylo jednorázové zdražení potravin o 70 % v roce 1976. To vyvolalo nepokoje v Radomi i dalších místech. Ještě předtím došlo k tzv. „březnovým událostem“ 1968 ve Varšavě a v témže roce k „Pražskému jaru“ v Československu. Všechny zmíněné incidenty byly ve skutečnosti jen dokonale zorganizovanými provokacemi se všemi z nich plynoucími důsledky. Na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let pak také výše zmíněná agentura – která pronikla na vrcholná místa Ústředního výboru KS SSSR, KGB a částečně i GRU, do ekonomiky i zahraniční politiky – má již ucelený program a působí velice obratně. To odporuje představám o údajně „vševědoucích“ KGB a GRU jako celků, zvláště v kontextu kariéry Andropova a krátce poté i Gorbačova.

„Západ“, tj. především USA, vynaložil na „proces demokratizace“ v SSSR 90 miliard dolarů, určených především na podporu stovek židovských agentů ve všech oblastech života sovětského bloku včetně nejmodernější zpravodajské služby, na různé instruktáže, na „alternativní literaturu“ (odkud to známe, že?) a podobně.

---

²³ „Molodaja Gvardija“ („Mladá garda“), str. 84, č. 10, 1992. Srovnej: Oleg Platonov, *Rusko pod vládou zednářů*, str. 10, a passim.

Během perestrojky a zvláště po jejím skončení se svět nestačil divit „náhlé“, pokojné a nekrvavé transformaci a „demokratizací“ v SSSR. Byla to nejpodivnější proměna šelmy v beránka v dějinách. Arbatov – v dokonalé spolupráci s Gorbačovem a Jakovlevem – hrál přední roli ve vedení procesů „transformace“ SSSR a jeho lavinovitého úpadku. Kolem Arbatova se pak soustředili další vlivní agenti jako Korotič, Afanasjev, Popov a Primakov, a zvláště posledně jmenovaný se svou výše zmíněnou „miliardářskou kariérou z ničeho“. Zvláštní „náhodou“ to vesměs byli sovětští Židé! Představuje to ještě jeden a ve skutečnosti také jediný „zázrak“ sovětské „perestrojky“ – přesně tak, jako u nás v Polsku!

Naše „přestavba“ byla jen kopií sovětské. Ve zmíněné hře se hlavním hráčem stával Gorbačov. Je příznačné, že Andropov zůstával zdánlivě mimo hru. Nebyl spojován se spiklenci; právě naopak byl považován za tvrdého stalinistu staré éry!

Aparát Komunistické strany SSSR, přední představitelé vědy i kultury – ti všichni se rozhodli pro rázný obrat a stali se tak vnějším obalem zmíněného tvrdého jádra.

U nás v Polsku jsme již tou dobou měli za sebou údajně spontánní explozi působení „Solidarity“, srpnovou dohodu, stanné právo i tehdy téměř nikomu neznámé tajné rozhovory Kuroně a Wałęsy se Státní bezpečností o záležitostech, týkajících se převzetí vlády židozednářským KOR (Výborem na obranu dělníků). Tedy v době, kdy v SSSR již bylo v plném běhu gigantické působení vlivové agentury. V letech 1989-1992 proběhlo v SSSR více než 50 „vědeckých konferencí“ v předních centrech – v Moskvě, Rize, Leningradě, Sverdlovsku, Voroněži, Talinu, Vilně, Irkutsku a Tomsku. V samotné Moskvě bylo takových instruktážních konferencí dokonce šest – a KGB na to nereagoval, jaksi ztratil „revoluční bdělost“! Přestavitelé výkonné moci – v čele s Gorbačovem – tehdy všichni oficiálně zdůrazňovali „vedoucí“ úlohu strany!

Milované dítě KGB, organizace s názvem „Spoluúčast lidu na demokracii“, jejímž předsedou byl A. Vajnsťejn, financovala činnost Sacharovova institutu, který tak vehementně propagoval:

- roku 1984 činnosti v oblasti „lidských práv“;
- roku 1986 působení „svobodných univerzit“. (Odkud i to asi známe?)

V roce 1990 pak zvláštní nadace Kongresu USA financovala také činnost „mezinárodní parlamentní skupiny Nejvyššího sovětu SSSR“! Zároveň s tím se konsoliduje vedoucí skupina budoucího prezidentského režimu alkoholika Jelcina, loutky židovských oligarchů Popova, Starovojtova, Poltarjanina, Murašova, Stankeviče, Gajdara, Bočarova, Javlinského, Boldyrjeva, Lukina, Čubajse, Nyžkina, Šabata i hlavních aktérů snahy o zvolení Jelcina prezidentem, Urmanova, Virjutina, Reznikova, Nazarova a také čelních představitelů tisku i televize, a znovu – prazvláštní „náhodou“ – byli všichni výše jmenovaní do jednoho, ale opravdu do jednoho „jeruzalémského původu“.

Gorbačov, tehdy již jako generální tajemník ÚV Komunistické strany SSSR, znal dokonale plány i průběh „přestavby“ v Sovětském svazu, prováděné v gigantickém měřítku podle programu „páté kolony“. Je samozřejmé, že ničemu z toho neodporoval; naopak její činnosti poskytoval diskrétní ochranu.

KGB jej o zmíněné podvratné činnosti informoval, protože nezasvěcení příslušníci jeho aparátu pracovali „prosovětsky“. V roce 1990 to Gorbačovovi hlásil představitel KGB Krjučkov, o čemž psala „Sovětskaja Rossija“ roku 1992 (21. 10.) a 1993 (29. 5.). Události se však již šířily jako nezadržitelná lavina. Do hry vstupuje i Sorosova nadace a její početné „nevládní“ agentury. Podvratnou práci koordinovali také tak vlivní čini-

telé jako Afanasjev, šéfredaktor časopisu „Znamja“ G. Baklanov a ideoložka „přestavby“ Zaslavskaja.

V 6. čísle časopisu „Znamja“ (1989) již Soros otevřeně vyzývá k válce s ruským „nacionalismem“ a vidí v něm velké nebezpečí pro sovětské síly „demokracie“. A poznovu – stejně tak, jako v Polsku, „nacionalismus“, „šovinismus“, „xenofobie“ – čímž se má obecně chápat především „antisemitismus“!

Celá vedoucí skupina ruské „perestrojky“ není nic jiného než – židozedenářství! Souvislosti a kontakty předních židovských představitelů Komunistické strany SSSR se zednáři na Západě je možné datovat daleko před faktický začátek „přestavby“ – do 60. a 70. let minulého století.²⁴ První osobní kontakt se západními zednáři navázal Gorbačov během své „soukromé“ dovolené v Itálii, kde působily zednářské lóže v čele s nechvalně proslulou lóží „P-2“. Jakovlev zase navázal konspirační kontakty se zednáři v Kanadě.

První zmínky o zednářském zasvěcení Gorbačova se objevily roku 1988 v německém tisku i v ruském listu „Novoje Russkoje Slovo“ ze 4. října 1989. Byl tam i snímek Gorbačova s prezidentem Bushem (seniorem), jak ukazují „bratřím“ zednářská gesta, nesrozumitelná „nezasvěceným“.

Do řad internacionálního zednářstva byl Gorbačov přijat po kooptování do Trilaterální komise z iniciativy agenta Mossadu, G. Sorose.²⁵ Právě on financoval rusko-americkou nadaci s nevinným názvem „Kulturní iniciativa“. Jak se ukázalo z výsledků její činnosti, příliš „kulturní“ právě nebyla. Mezi příjemci financí zmíněné nadace byli mj. takoví rusofobové, jako výše zmíněný Afanasjev a dále Makarov a Ametystov.

Gorbačov se roku 1989 stal členem výše řečené Trilaterální komise, ale hlavní – ve svých výsledcích opravdu historický – „sabat“ mezinárodního zednářstva proběhl až v Moskvě pod vedením Davida Rockefellera, člena židovské lóže B'nai B'rith Henryho Kissingera,²⁶ dále židozedenáře světového formátu Giscarda D'Estaingna a Nakasoneho. Ze strany ruskojazyčných židozedenářů se shromáždění zúčastnili mimo Gorbačova také Jakovlev, Ševardnadze, Arbatov, Primakov, Medveděv a další.

Důsledkem tajných dohod byly dalekosáhlé plány na rozklad SSSR, jež zůstaly tak dlouho neznámé i samotným sympatizujícím politikům a pozorovatelům politické scény v SSSR. Nepochopili totiž utajovanou podstatu historického setkání Gorbačova s americkým prezidentem na Maltě, baště mezinárodní lóže Maltézských rytířů.²⁷ – Malta se stala místem klíčových dohod, které vedly k rozkladu SSSR a také k údajně spontánním převratům v státech sovětského bloku.

Dodejme ještě, že právě Gorbačov, Ševardnadze, Medveděv a Primakov byli těmi členy politbyra Komunistické strany SSSR, kteří vydávali všechna nejzávažnější politická rozhodnutí v celém sovětském bloku.

²⁴ Zde je třeba doplnit, že zmíněné kontakty nikdy neustaly od průniku zednářstva do Ruska za carské vlády, kdy byly ilegální, ani po bolševickém převratu 1917, kdy byly z ideologických důvodů latentní; pozn. editora.

²⁵ Kvůli prozrazenému spojení s Mossadem byl Soros vypovězen z Maďarska, odkud pocházel, ale také z Rumunska a Československa. Srovnej: O. Platonov, cit. dílo, str. 23.

²⁶ Na podzim 2006 se Kissinger – Žid, sionista a špičkový zednář – stal poradcem „papeže“ Benedikta XVI. pro zahraniční záležitosti!

²⁷ Předními zednáři v lóži „Maltézských rytířů“ jsou resp. byli Jelcin, Berezovskij, Jakovlev, Abramovič, Ševardnadze, Lisovskij a Borovin.

Je charakteristické, že z hlediska časové posloupnosti byla v SSSR jako první zednářská organizace oficiálně povolena právě výlučně židovská lóže B'nai B'rith!

Židozednářské periodikum „L'Arche“, vycházející v Paříži, uveřejnilo roku 1989 zprávu, že v Moskvě byla ve dnech 23.-29. října toho roku na návštěvě delegace francouzského distriktu mezinárodní židovské lóže B'nai B'rith o 21 členech, kterou vedl její prezident M. Arone. Do tehdy právě povoleného ruského distriktu B'nai B'rith vstoupilo 63 vlivných ruských Židů – faktických tvůrců „ruské“ přestavby! V té samé době vznikly pobočky řádu B'nai B'rith také ve Vilně, Rize a později i v Petrohradě, Kyjevě, Oděse, Nižním Novgorodě a Novosibirsku.

Předními členy ruskojazyčné lóže B'nai B'rith jsou – vedle Gorbačova – miliardář „od píky“ Gusinskij, Lužkov, Smolenskij, Šajevič, Chodorkovskij, Fridman a Hajt.

Tuto exkluzivní „setbu“ židozednářů mezinárodního formátu z B'nai B'rith ještě doplňují „výtečníci“ z dalších zednářských denominací a obřadů: Černomyrdin, Gajdar, Čubajs, Javlinskij, dále budoucí premiér Kirijenko a Fjodorov.

Uveďme si zde také „ruské přátele“ francouzského Velkého Orientu. Jsou to Lužkov, Primakov, Karaganov a Lebed' (zahynul při „nehodě“ vrtulníku).

Členy „Velkého Turánu“ (islámských zednářů) jsou mj. Šajmujev a známí čečenští vůdci Mašadov a Basajev.

Takové tedy byly kulisy a takoví byli tvůrci „ruské“ přestavby, jejíž základy položil Žid Andropov a v jehož činnosti pak pokračoval jeho chránělec Gorbačov.

Naše zamyšlení o „zázraku“ nekrvavé přestavby skončíme úlohou Jana Pavla II., kterou sehrál v mezinárodním představení „narušování“ sovětského bloku.

V knize „Nowotwory Watykanu“²⁸ jsme poukázali na fakt, že promotorem jeho nominace bylo světové Židovstvo prostřednictvím zmíněných zednářských lóží v čele se Zbigniewem Brzezińskim, Henry Kissingerem a Davidem Rockefellerem za spolupráce několika vatikánských kardinálů židovského původu. Karol Wojtyła podnikl „promoční“ neoficiální cestu do USA a Kanady, kde byl mj. přijat zednářem Trudeauem. V té době byl v jeho vládě polsky hovořící „jeruzalémský“ šlechtic Haidasz. S kardinálem Karolem Wojtylou se i on setkával v soukromých bytech kanadských Židů. Po zvolení kardinála Wojtyly za „papeže“ Jana Pavla II. byli jeho prvními hosty právě senátor Haidasz a Zbigniew Brzeziński.²⁹

Senátor Haidasz je také velmistrem špitálního řádu Maltézských rytířů – mimořádně vlivné zednářské lóže v rámci oficiální katolické církve, předstírající ušlechtilé humanitární a charitativní cíle – jako ostatně každá zednářská denominace! Na návrh senátora Haidasze poslal kanadský senát blahopřání Janu Pavlu II. k jeho zvolení „papežem“. Za tuto iniciativu zaslal senátoru Haidaszovi poděkování také přední zednář ve Vatikánu, státní tajemník-kardinál J. Villot.

Jakmile Gorbačov – „muž přestavby“ („perestrojkovič“) z Andropovovy líhně – opanoval Kreml, mohl přistoupit po etapách k rozbití sovětského tábora a tím i k odpaďování jednotlivých satelitních států od své „rodné matky“. Všechno se muselo „odehrát“ bezkonfliktně.

²⁸ Tj. *Nové formy Vatikánu*; v polštině jde zjevně o záměrnou slovní hříčku: nowotwór = nová forma, novotvar, ale také nádor, v našem případě asi „(Zhoubné) novotvary ve Vatikánu“; pozn. překl.

²⁹ Za pozornost jistě stojí časový souběh těchto událostí s „polským kulatým stolem“ z února 1989.

V Polsku byla tou dobou „demokratizace“ v důsledku stanného práva „zmrazena na 8-9 let“ – po předchozí misi „Solidarity“ ze strany jejich skutečných zakladatelů i vůdců – s pomocí jejich židovských spojenců ze Západu i Gorbačova v čele s „bandou čtyř“: Michnika, Kuroně, Mazowieckého a Geremeka. Šlo to „jako na drátku“, protože měli „na uzdě“ Wałęsu.

Teprve po tomto „úvodu“ lze vysvětlit, proč na post údajně hlavního aktéra v „Solidaritě“ byl designován Lech Wałęsa, který osciloval mezi Bezpečností a „Solidaritou“; likvidoval a vylučoval z odborové organizace radikálnější „góje“, protože překáželi při „pokojné transformaci“ Polska i celého východního bloku. Ti totiž přemýšleli a pracovali k prospěchu dělníků a Polska, kdežto Wałęsa a jemu podobní v zájmu židovské internacionály. Tím současně dostáváme nepřímou odpověď na dosud nezodpovězenou otázku: museli Jaruzelski a Kiszczak vyhlásit stanné právo? A druhá otázka: vtrhli by Sověti do Polska, kdyby to Jaruzelski „sovětským soudruhům“ odmítl?

Předpoklady, uvedené v této kapitole, poukazují na to, že:

– Jaruzelski musel vyhlásit stanné právo i proto, že v celé své kariéře nikdy v žádné záležitosti neřekl kremelským mocipánům „ne“, a to ani ve věcech mnohem méně důležitějších, než bylo stanné právo. Pokud by odmítl je vyhlásit, Sověti by ovšem ani tak do Polska nevtrhli; garantem toho byl sám Andropov a struktury KGB, zcela ovládané Židy, kteří se chystali právě jeho prostřednictvím zahájit historický rozklad sovětského bloku. Bylo to rozhodnutí světového sionismu, kterému při budování globalismu překážel zkostratělý a stalinsky nacionální stranický aparát „dinosaurů“.

– Pokud by stanné právo nebylo vyhlášeno, znamenalo by to nekontrolovatelnou erozi sovětské nadvlády v Polsku s nekonečnými stávkami, intervenci bezpečnostních složek, slovem všeobecný chaos, ale bez „násilné“ kontrarevoluce. Směřovali bychom ke stejnému konci jako po stanném právu – tj. ke kulatému stolu.

V letech 1980-1981 se pak Jaruzelski stal tragickou postavou v plném smyslu slova: kdyby odmítl, byla by tím reálně ohrožena nejen jeho vlastní kariéra starého agenta NKVD, ale i život. Sovětští sousedi vždy uměli takové záležitosti řešit „nehlučně“; zrada „vlasti světového proletariátu“ obyčejně končila kulkou do týla nebo jedem.

Jaruzelski jako obvykle překrucoval pravdu a Polákům tvrdil, že stanné právo bylo menším zlem než intervence cizích armád, kterou Sověti předkládali jako nevyhnutelnou alternativu, pokud by se stanné právo nevyhlásilo. Z výše uvedených příčin by se však jak Andropov, ani poté jeho zednářský nástupce Gorbačov nikdy neodhodlali k tomu, aby se z Polska stalo „druhé Maďarsko z roku 1956 nebo československá situace roku 1968“! Nebo snad Jaruzelski, Kiszczak a další z „policejné-vojenské“ junty věděli, co se pod povrchem v sovětském bloku děje? Zvláště pak, že dochází k zásadnímu přesunu sil ve prospěch naprosté dominance KGB a že vládce impéria vyloučil vojenskou intervenci, protože tím by se zmíněná dominance KGB narušila a přešla na armádu. Navíc by se v tom případě také alespoň na čas „zmrazilo“ uskutečnění tak dlouho plánované a připravované „přestavby“.

Na tyto otázky samozřejmě nedostaneme odpověď ani od samotného Jaruzelského, protože hlavními rysy jeho osobnosti jsou pletichaření a lži. Můžeme zde však vyslovit předpoklad, že vládnoucí klika dosud nepochopila dalekosáhlou strategii a cíle Kremlu v osobě hlavního osnovatele. Ještě v prvních obdobích Gorbačovovy vlády sovětský režim – přinejmenším verbálně – vyvolával zdání kontinuity sovětského monolitu. Gorbačov tehdy ve svých vystoupeních používal i tvrdé stalinské rétoriky. – Mluvil

o „věčně živém“ komunismu a „nepřetržitým úpadkem kapitalismu“. Ve stejném tónu psala tenkrát i oficiální „Pravda“. Jaruzelski mohl poměrně čitelně sledovat přeskupení sil ve prospěch KGB. Je možné, že již tehdy vystihl dalekosáhlý cíl, kterým byla „demontáž“ sovětského tábora pokojnou cestou silami požidovštěné KGB i strany, která se stane pouhou atrapou někdejší Komunistické strany SSSR.

Můžeme o tom třeba i pochybovat, ale je skutečností, že propagandistickou rétoriku kremelských mocipánů Jaruzelski vždy přijímal jako neodvolatelnou pravdu. V tom směru jej mohla zvláště utvrzovat rétorika Gorbačova. Ještě asi dva týdny před XXVII. sjezdem Komunistické strany SSSR Gorbačov poskytl interview francouzským komunistickým novinám „L'Humanité“, kde rozhodně ujišťoval, že v SSSR žádný stalinismus neexistoval. „Stalinismus je pojem vymyšlený nepřáteli komunismu na očernění Sovětského svazu i socialismu jako celku.“

Tato slova padla pět let po vyhlášení stanného práva v Polsku! Ještě ostřeji hovořili Andropovovi generálové i on sám – a to až do své smrti roku 1984. Jaruzelski tedy mohl uvěřit tomu či onomu „bájení“ Andropova i globalisty Gorbačova, a to tím spíše, že to „hřálo jeho srdce“ stalinisty, oddaného komunismu na život a na smrt, a obelhávajícího sama sebe až do konce. Všechno v jeho dlouhém životě bylo osudově spjata s trvalou existencí a mocí „Velkého bratra“.

V časech, kdy Gorbačov veřejně mluvil o „nezničitelnosti komunismu“, v té samé době již on sám udělal mnohé pro rozklad „vlasti světového proletariátu“ a svůj skutečný úkol i postoj také potvrdil krátce po úspěšném završení svého poslání, kdy se „náhle“ změnil v ideového, fanatického opěvovatele globalismu, svobody, „demokracie“, volného trhu – slovem univerzálního zednářského „humanismu“ a „New Age“!

V časopisu „Newsweek“ z 19. září 1998, tedy v době, kdy již z něho spadla „verbální maska“ a z bývalého Sovětského svazu spadla „železná opona“, vyhlásil Gorbačov otevřeně své credo:

„Rozvoj světa je možný pouze při hledání konsensu pro společné budování směřováním k Novému světovému řádu. A to, o čem zde mluvím, je jednota v rozmanitosti.“

Od americké vlády dostal Gorbačov jako dárek za rozbití SSSR poklidnou cestou raně na bývalé vojenské základně v Presidio poblíž San Francisca v Kalifornii. Logo řečeného „Presidio“ je identické se zednářským, kterému se říká „sjednocené iniciativy“. Gorbačov se také stal prezidentem „Mezinárodního zeleného kříže“ (Green Cross International), globalistické organizace „zelených“. Také logo zmíněného „Mezinárodního zeleného kříže“ je identické s logem organizace, nazvané „United Religions Initiative“.

Je zajímavé, že společný „humanistický“ žargon globalismu začal ovládat i zdánlivě nerefornovatelný „zpozdilec“ Leonid Brežněv; snad díky tomu, že jeho manželka byla Židovka. Je rovněž možné, že zde působilo „fluidum“ Andropova i jeho neviditelných a nedotknutelných protektorů zahraničních i domácích. Brežněv ovšem ještě nemohl být tak zcela otevřený jako o mnoho let později Gorbačov. Spjoval však již „mantru“ socialismu s čímsi novým: „Sovětská společnost je uskutečněním myšlenky proletářského a socialistického humanismu.“

Máme samozřejmě bolestné zkušenosti s tím, co takový proletářský a socialistický „humanismus“ v praxi znamenal – desítky milionů obětí židobolševického teroru v zemích sovětského bloku!

Při četbě projevů generála Jaruzelského z uvedené doby až po Rakowského pochopíme podobnost schématu jejich oficiálního žargonu. Jaruzelski totiž patřil k nereformovatelným „skalním“ a celá jeho „škrobená silueta“ jako by byla přímo vytvořena tímto „duchovním korzetem“. Jaruzelski se vydal na cestu konfrontace s národem. Navíc souhlasil i s odstrašujícím masakrem horníků z dolu „Wujek“, což bylo konec konců celkem zbytečné a v přímém rozporu s výzvami ke klidu, rozvaze a jednotě!

Jeho tvrdým „alter ego“ byl generál Kiszczak. Masakr na dole „Wujek“ vyplýval z jejich až do morku kosti pronikající duchovní konstituce: utopit v krvi, zdeptat a rozjezdit pásy tanků stejně jako v Maďarsku a Československu, přestože současně věděli, že k pacifikaci dolu by stačila obvyklá blokáda. Kdyby byl Jaruzelski býval opravdu jiný než Kiszczak a jeho armáda zabijáků ze ZOMO, MO a SB, udělal by všechno pro to, aby ze svého vysokého postavení zkrotil „jestřáby“ a Kiszczakovy provokatéry i jeho samého!

Vražda kněze Jerzyho Popieluszky však byla zřejmě provokací, která s Jaruzelským a Kiszczakem nesouvisela. Spíše počítala s rozhořčením katolického národa, s radikalizací nálad, které byly právě poněkud zklidněny za pomoci konstruktivní opozice „bandy čtyř“: Kuroně, Michnika, Geremeka a Mazowieckého pod vedením generála Kiszczaka. Kdo tedy za vraždou vlastně stál? V případě Kiszczaka a spol. by to byla akce sebevrahů! Ti přece dobře věděli, že nálady katolického národa nelze uklidnit vražděním kněží stejně tak, jako se to nepodařilo v letech 1945-1955.

Nebo to snad Grzegorz Piotrowski – „jeruzalémský šlechtic“ – působil „nad hlavami“ Jaruzelského a Kiszczaka, i když alespoň s vědomím různých Pietruszků a Płatků, kteří Piotrowskému poskytovali pouze logistické zajištění?

S čím by asi tak mohl počítat sovětský netvor, kdyby rozhodl o zavraždění populárního kněze, když již víme, že mu záleželo na pokojné transformaci SSSR a ostatních satelitních států?

Jak jsme si už řekli, Brežněv a následně i Andropov nominaci kardinála Wojtyly na úřad papeže otevřeně připisovali Zbigniewu Brzezińskému a jeho vlivu. Potvrdil to ostatně sám Brzeziński v interview o kanadském biografickém filmu o Janu Pavlu II.: Podle něj mu po konkláve papež řekl: „Ty jsi mne zvolil, musíš mne i zasvětit!“

Po uplynutí čtvrtiny století víme o výše zmíněném zločinu téměř to samé, co tehdy o stále neznámých zločincích – nevíme o osobách, které vydaly ke spáchání zločinu rozkaz. Známe pouze „ruce a meč“.

Židovské přísloví říká: „Není umění hodit po někom kamenem, uměním je rychle skrýt ruce.“

Osoby v pozadí se skryly „rychlostí světla“ a stejně tak rychle utajily podstatu svého zločinu.

Ve zvláštním odstavci o destruktivní úloze prezidenta Alexandra Kwaśniewského³⁰ ve třetí polské republice ještě dodáváme, že po skončení jeho prezidentského období, které bylo pro Polsko tragické, byl právě zmíněnou „Georgetown University“ pozván na cyklus přednášek, kde předtím „učené řeči“ pronášeli čelní globalisté, nepřátelé církve a národních států i „podobná fauna“! Otec Hardon zjistil, že nejzavilejší útoky jsou v USA zaměřeny na institut rodiny propagováním a stupňováním tzv. ženské emancipace, chápané jako „právo“ ženy vzdát se rodinného života a péče o děti, a také

---

³⁰ V originále Kwaśniewskiego.

odstraňováním dosud nikdy nezpochybnovaného práva rodičů na výchovu svých dětí. Ještě si pamatujeme, jak za nedávných vlád „SLD“ v době čtyř let až do omrzení běsnily proslulé „tety revoluce“ typu Szyszkowskiej, Jaruši-Nowackiej (účastnic pochodu homosexuálů ve Varšavě) a Małgorzaty Blidy.

To všechno je však sotva jen počátek! „HANIBAL (teprve) ANTE PORTAS!“

Tentýž Jaruzelski, který ještě v sedmdesátých letech rozhodoval o vytlačování Židů z armády, pak v časech stanného práva i v následující době radikálně „obrátil azimut“ ke službě novým pánům. Pod hrozbou izolace režimu v politických a hospodářských kruzích Západu úslužně přeběhl k akcentování vlivu židovských kruhů v Evropě i ve světě.

Vystupoval jako přítel Židů, když rozdrtil první „Solidaritu“, která byla příliš „antisemitská“ a „nacionalistická“. Jeho přátelství s Michnikiem pak pomohlo k vytvoření obrazu Jaruzelského jako politika „otevřeného“ Západu. Ve snaze získat podporu světové lobby obviňoval Poláky z „antisemitismu“, což bylo od tohoto zrádce a nepřítele polského národa obzvláště podlé! K tomu zde zmiňujeme alespoň dva příklady jeho ničemnosti. Jeden z nich uvádí smutně prolulý Aleksander Smolar, zuřivý nepřítel Polska v ilegálním „Aneksu“ z roku 1986 (č. 41-42, str. 121). Další zveřejnil také židovský publicista z USA, Michael Kaufman, v knize „Mad Dreams saving grace. Poland: A Nation in Conspiracy“, New York 1989, str. 17. Kaufman tam popsal chování Jaruzelského v době návštěvy předsedy Světového židovského kongresu, Edgara Bronfmana, v Polsku. Uvádí tam, jak vládní představitelé ustavičně opakovali obvinění, že „Solidarita“ dávala najevo antisemitské názory a postoje.

Tím tedy sami Židé „světového formátu“ – sionisté – potvrdili, že při likvidaci původní „Solidarity“ jaruzelsko-kiszczakovská junta spojila své síly s polsky mluvícími Židy v konfliktu se „Solidaritou“ a jejími původními zakladateli. Zmíněný prožidovský proud vlastně představovala „banda čtyř“: Kuroń, Geremek, Mazowiecki, Michnik, a dále celý „KOR“ („Výbor na obranu dělníků“), bašta pozdější „Unie demokratycznej“ („Demokratické unie“) a „Unie wolności“ („Unie svobody“).

Za situace, kdy „Solidarita“ měla kolem sebe tolik nepřátel – ve vlastních řadách, v armádě, bezpečnostních složkách, v „KOR“ a především v západním sionismu, muselo ji potkat to, co ji skutečně potkalo, tj. rozbití zevnitř kvůli eliminaci jejích zakladatelů, představujících dělnické a národní kořeny. Další průběh, tj. působení a důsledky zmíněné diverze, sabotáže, obušky příslušníků ZOMO i obušky mediální propagandy v polštině i západních jazycích – to všechno již známe!

Připomeňme zde alespoň Jaruzelskému jeho prolhaný, konjunkturální filosemitismus, jeho pochod „přes mrtvolu“ první „Solidarity“ i doslova „přes mrtvoly“ mnoha jejích členů! Po celou svojí kariéru agenta NKVD byl bezohledný vůči slabým a lokajsky lísavý k aktuálně silnějším, tedy k Židovstvu – nejdříve sovětskému a poté západnímu! S takovými charaktery bylo možné popít vědra vodky, ale potom náhle spatřit z boty vytažený nůž.

Pouze s jednou „historickou výjimkou“ – poradami u „kulatého stolu“ a intrikováním v pracovnách Státní bezpečnosti (SB), jak to dělali Kuroń a Wałęsa. Protokoly rozhovorů Kuroně s příslušníkem SB Janem Lesiakem, který byl v roce 2006 souzen za „špehování pravice“, publicista Stanislaw Michalkiewicz nazval „Protokoly mudrce Kuroně“. Svým slovním spojením narážel na proslulé „Protokoly sionských mudrců“.

Ale nakonec, co s takovým Michalkiewiczem! To je přece „antisemita“, tedy člověk naprosto nevěrohodný!

Jak se tudíž bude postupovat? Strana zavede ekonomické reformy podle jugoslávského vzoru nebo přímo západních států. Budou založeny politické kluby pro nestraníky. Přední „disidenti“ vytvoří jednu nebo více alternativních stran za účelem prosazení plurality politické moci.

Bude omezena cenzura. Objeví se kontroverzní knihy, filmy a divadelní představení. Do SSSR se ze Západu vrátí mnoho autorů. Lidé získají více možností cestovat do západní Evropy.

V době Gorbačovovy vlády se „společný evropský dům“ stal přímo monotónním sloganem, jenž byl rychle převzatý západoevropskou „elitou elit“, která již věděla, „co se nahoře hraje“. Slova o „společném evropském domě“ poprvé pronesl Gorbačov při návštěvě dolní komory britského parlamentu v roce 1984. A my jsme museli čekat ještě více než čtyři roky, než političtí podvodníci zasedli ke kulatému stolu a předstírali, že se svými „staršími bratry“ zápasí o podobu budoucího Polska! O té bylo rozhodnuto na Západě přinejmenším o deset let dříve – a to až do nejmenších podrobností! V oficiálních projevech však Gorbačov nadále kritizoval USA:

„... Hluboká, moudrá a humanistická evropská kultura ustupuje před filmy, plnými násilí a pornografie.“

To mu ovšem nepřekáželo natrvalo se vystěhovat do hlavní země zmíněného kulturního primitivismu! Po integraci Evropy následovala integrace Ruska. Reagan s Gorbačovem uzavřeli obchod: „My vás budeme mít rádi, a vy zase budete souhlasit se sjednocením Německa.“

Nám se ovšem dál předstíralo, že osudovým Rubikonem byl souhlas se svobodnými odbory v Polsku, podílem „Solidarity“ na vládě s komunisty, se spoluprací „konstruktivní opozice“ s „konstruktivní levicí“!

Od ideologa Evropy, sjednocené až po Tichý oceán, Gorbačov rychle postoupil na stanovisko barda spojeného globalismu – celosvětové vlády! Již v roce 1992 prohlásil: „Svět se stane svědkem skutečnosti, že je nevyhnutelné vytváření forem globální administrativy, kde by se spoluúčastnili všichni členové mezinárodního společenství.“

Rovněž tak potřebné jsou podle něj formy globálního systému bezpečnosti. Na stejné globalistické struny zahrál i Eduard Ševardnadze, bývalý šéf KGB, který byl v Gruzii nazýván „řezník z Tbilisi“!

Přiznal, že se v budoucnosti stane nevyhnutelnou racionální organizace lidské existence na globální úrovni.

„Poprvé si začínáte uvědomovat nutnost regulovat mnoho aspektů lidské existence v celosvětovém měřítku.“

A jaký div! – Na stejný tón zazpíval také slavný sovětský „disident“ Andrej Sacharov. To však už víme! „Oběť režimu“ a jeho „biřící“ si náhle podávají ruce ke společnému pochodu do Evropy a ke globálnímu sjednocení!

Konvergence, setkání v půli cesty po opuštění zákopů, se stala skutečností. A nikoho pak příliš nepřekvapilo, že již v roce 1975 na první konferenci o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (KBSE) v Helsinkách byl do této organizace pozván SSSR s právem společného hlasu o podmínkách respektování „lidských práv“ v tehdy ještě pevném sovětském bloku. Na lidská práva se ovšem v SSSR tehdy rychle zapomínalo a v té době „Sověty“ rázně přezbrojovaly a získávaly vojenskou převahu nad Západem!

To by však nevhodně oslabilo universalismus Sacharovova volání po válce s „rasismem“ a učinilo z něj partikulární záležitost nové panské rasy. Konečně zde padlo slovo „konvergence“.

„Socialistická konvergence povede k odstranění strukturálně-sociálních rozdílů a k rozšíření intelektuální svobody, k rozvoji vědy i výrobních sil, vznikne celosvětová vláda a oslabí se protiklady mezi národy.“

Zde tedy Sacharov vykládá karty na stůl a odhaluje podstatu věci. Cílem je „vznik celosvětové globální vlády“ a „oslabení protikladů mezi národy“ (čti: zničení národních států, údajně věčného zdroje válek).

Pro začátek si zde objasníme obsah slovo „konvergence“. Pochází ze středověké latiny od slovesa „convergo“ = „přikláním (skláním) se (k něčemu); též „sbíhati se“, „vytváření souběhu“. V souvislosti konvergence komunismu s kapitalismem to znamená vzájemné sblížování postojů, idejí, ekonomických systémů i vlastnických vztahů. A nejenom sblížování: vzájemné pronikání a výměna politicko-ekonomicko-ideových principů komunismu a kapitalismu. Díky tomu vznikne nová kvalita: střední, odlišná od obou předešlých v oblasti sociálního zřízení i ekonomické praxe, tedy „třetí cesta“. Ta není ani komunistická, ani kapitalistická – je svým způsobem jakýsi klon z experimentu, výtvor ze zkumavky – „in vitro“!

Ukazuje se, že ideje konvergence komunismu s kapitalismem nevymysleli ani Sacharov, ani Gorbačov, a tím méně vůdcové KGB Andropov a Ševardnadze.

Tato myšlenka existovala již dlouho. Byla „módní“ zvláště v době „revoluce 68“ a její generace je symbolizována Clintonem, dále francouzským Židem Cohn-Benditem, u nás v Polsku pak polsky znějícími jmény různých těch Kuroňů a Michníků. Tato generace se dostala k moci a konvergence se stala cílem a postupně i skutečností v současné Evropě. Ta se pak ve svých důsledcích projevila zvláště v Polsku!

Faktickým otcem myšlenky konvergence se však stal zdánlivě zapomenutý Antonio Gramsci (1891-1937), italský komunist, filosof a politolog. Ten se spolu s Palmiro Togliattim³¹ stal spoluzakladatelem a prvním vůdcem Italské komunistické strany. Roku 1929 byl Mussoliniho vládou zatčen a odsouzen na 20 let do vězení. Zbytek života strávil v cele. Tam sice psal, ale tlak, vyplývající z odosobnění a vězeňské podmínky mu nedovolily vytvořit ucelený systém nového marxismu. S dostatečnou jasností však kodifikoval – podle jeho názoru neodvratnou – nutnost konvergence komunismu s kapitalismem a v důsledku toho také proměnu kapitalismu do podoby modifikovaného komunismu!

Stručně řečeno, Gramsci představuje předvoj současného globalismu na základě do souladu uvedených, konvertovaných a „geneticky naklonovaných“ dvou programově zdánlivých protikladů – komunismu a kapitalismu.

Gramsciho myšlenky vítězně vystoupily z jeho hrobu! Dnešní svět vlastně není nic jiného než „zkultivovaný“ komunismus s kapitalismem – dokonalé uskutečnění Gramsciho snů: světová vláda, globalizace až do každé vesnice, unifikace a teror „politické

---

³¹ Palmiro Togliatti (1893-1964), od r. 1927 generální tajemník italské komunistické strany, od r. 1928 také člen extrémního výboru kominterny, v letech 1926-1944 byl v emigraci ve Francii a v SSSR. Díky tomu ušel osudu Gramsciho. Přívrženec parlamentních metod přechodu k socialismu, což u jeho přítele Gramsciho bylo využito v podobě vytvoření teorie konvergence. Gramsci i Togliatti měli židovské kořeny.

korektnosti“, která je dodržována jaksi dobrovolně, bez primitivních lágrů, věznění, poprav nebo dalších fyzických forem otevřeného teroru.

A to je přece současná Evropská unie, to je přece současné Polsko! To všechno je ovšem jen slabý nástin toho, co čeká naše vnuky.

V roce 1920 Gramsci spoluorganizoval tzv. „turínské závodní rady“ (sověty), které se v budoucnu měly stát orgány vlády proletariátu. Následovaly však represe a poté, když se Benito Mussolini dostal k moci, Gramsci se zachránil útekem do Moskvy. Tam však, vyděšený židobolševickým terorem, postavil celý marxismus-leninismus „na hlavu“. Tvrdil, že nikoli bytí – jako v marxismu – vytváří vědomí, ale naopak že vědomí determinuje bytí! Zde je pak jeho „taktický závěr“, že totiž revoluci není možné ohraničit pouzdrem vlád a primitivního teroru. Musí dosáhnout vítězství především v oblasti vědomí hodnot, je třeba obratu v oblasti kultury, je zapotřebí dosáhnout intelektuální dominance vládnoucí třídy! Je třeba, aby se uskutečnil „dlouhý pochod“, „zákopová válka“. Tedy válka „o duše a postoje“!³²

Ke zmíněným závěrům přivedlo Gramsciho i pozorování úlohy křesťanství a zvláště katolické církve v Itálii. V tomto katolickém státě si společnost v průběhu devatenácti století vypěstovala „protilátky“ odporující všemu, co se nesrovnávalo s desaterem Božích přikázání a s dávnými kánony morálních hodnot. Komunisty, kterým by se podařilo dosáhnout násilím vlády, by v katolickém státě čekala izolace a masový odpor včetně ozbrojeného, a i kdyby ten byl potlačen, mohl by přejít do masivních forem rezistence, do „vnitřní emigrace“ přesně tak, jak to pak probíhalo v katolickém Polsku v letech 1944-1990. To již ovšem mohl Gramsci pozorovat pouze z vězení pekla, kam se jeho duše nepochybně dostala jako duše smrtelného nepřítel křesťanství!

Tehdy zajisté ani nejpozornějším čtenářům jeho „teorií“ nepřišlo na mysl, že jim a jejich dětem bude někdy souzeno žít v podmínkách praktického vítězství konvergence!

Gramsci napsal: „Co může postavit novátorská třída proti gigantickému komplexu zákonů, věznic a pevností vládnoucí třídy? Musí proti ní postavit ‚ducha rozkolu‘, tj. postupné ovládnutí historického povědomí, prosazení ducha rozbroje. ... To vše si vyžaduje postupné ideologické práce. První podmínkou je zde důkladná znalost ve sféře bádání (tj. v oblasti křesťanského světového názoru – H. P.) i v oblasti pradávných koncepcí světa (vzniklých dávno, ale stále existujících – H. P.). Je nutné neúnavně opakovat vlastní argumenty (...); opakování je totiž také didaktickým prostředkem, působícím nejvíce na vědomí lidu (...) **Naše doktrína není doktrínou vzbouřených nevolníků, je to doktrína vládců, kteří si v každodenní práci připravují zbraň na ovládnutí světa.**“

Ovládnutí světa – to je přece duch trockismu-leninismu, stále živý, pouze modernizovaný na bolestných příkladech bezúčelnosti židobolševického teroru. Ale je to také duch rozkolu! Ušetříme zde čtenáře uvádění početných citátů z proslulých Protokolů sionských mudrců, které vznikly ještě před narozením Gramsciho. Tam bychom již našli obhajobu ducha rozkladu ve všech oblastech života gójů – a zvláště v oblasti jeho nejvlastnější citadely ducha – v katolicismu.

---

³² A. Gramsci, *Pisma wybrane* (Vybrané spisy), Warszawa. Je typické, že právě počátkem šedesátých let 20. století došlo k vydání jeho spisů v Polsku. V té době již v SSSR potají začínaly praktické pokusy ohledně „konvergence“.

Takto tedy dostáváme poučnou lekci totální destrukce v křesťanské civilizaci, ale tehdy ještě pouze na Západě. Záběry z takového „filmu“ se nám promítají pozpátku, vracíme se v čase zpět, ale idea je stejná – jedna a táž!

Začněme zde od současnosti:

– Současná globalizace, nekrvavý euroblok, válka s křesťanstvím na všech frontách a v celé – již postkřesťanské – západní Evropě.

– V šedesátých letech 20. století se rodila myšlenka „narušení“ sovětského bloku jakožto neúspěšného výtvaru při úsilí o ovládnutí světa pomocí jediné „jedině správné doktríny“, kterou vlastně zradil již Stalin, když opustil myšlenku permanentní války na ovládnutí světa. Ohradil Sovětský svaz „železnou oponou“ a odtud šířil destrukci, která však nemohla dosáhnout konečného úspěchu, protože zde ještě byly zbraně milionů Evropanů – a ovšem nejenom ty!

Další „filmový záběr“:

Lenin a Trocký. Vsadili na primitivní krvavý teror, ale „konec konců“ k tomu byli poněkud přinuceni, protože míra nezvládnutelnosti carského pravoslavného lidu byla příliš vysoká a čas nutil ke spěchu, než aby bylo možné se zdržovat nějakým dlouhodobým „dobýváním mozků“. Proto dávali přednost „kulkám do týla“.

– Úlohu komunismu viděl v širší perspektivě Trocký; zasazoval se o revoluci nikoli postupnou, ale permanentní, a to s takovou „mírou a škálou teroru“, která překonala všechno, co dosud lidstvo vidělo a přežilo! Ale mozky gójů, pokud se ještě nerozstříkly vpálenými kulkami – a těch bylo více než sto milionů jenom v samotném Rusku – „fungovaly dál podle starých morálních pravidel, podle starého ruského ducha“!

Oleg Platonov v knize „Pod vládou bestie“³³ píše:

„Rusko se rozdělilo na většinu, kterou představovali drobní i velcí vlastníci, jež byli nositeli tisícileté tradice ruské civilizace. Druhou část pak představovalo 5-10 % populace, „obalamucené“ pacifistickými a sociálními hesly a skládající se z nepřátel duchovního i náboženského dědictví a z agresivních menšin – hlavně Židů! Rozdělení proběhlo podle schématu, který v 19. století předpověděl Fjodor M. Dostojevský. Ve svých ‚Běsech‘ symbolicky vylíčil zločince, sadisty a vrahy, zosobněné v postavě Fedky Katoržného.“

Dále pak Platonov jedněm připomíná a ostatní informuje, že se vítězné Židovstvo soustředilo na rozbití tradičních struktur ruského státu, zosobněných v pravoslavné církvi, což se pak přesně vtělilo i do Gramsciho pozdějších postulátů: Struktury státu je třeba rozbít a neztrácet přitom čas, ale potom je (revolucionáře) čeká „dlouhý pochod“ k vědomí lidu. Leninovci-trockisté si vybrali kratší cestu – nagany a kulky do zátylku. To však je podle Gramsciho omyl a slepá cesta.

Platonov: „Vlády v Rusku se zmocnila skupina zednářských spiklenců, která si dala název ‚prozatímní vláda‘.“³⁴ Na sjezdu (březen 1917 – H. P.) bylo požadováno oficiální odtajnění zednářské vlády v Rusku a navázání spolupráce s lóžemi jiných států! Proti tomu se však postavili na odpor staří ruští zednáři, kteří naopak požadovali naprosté utajení působnosti zednářů ve vládách. Všichni členové Prozatímní vlády mimo Kartaseva a Věrchovského byli zednáři.“

A to byl sotva jen úvod, pouhá předsíň pekla, zednářský puč, který již krátce poté ustoupil leninským rezníkům, vraždícím lidi v masovém měřítku!

³³ *Pod vlastju zvěrja*, z cyklu *Spiknutí proti Rusku*, Moskva, Algoritm 2005.

³⁴ Vláda židozednáře Alexandra Kerenského (1881-1970).

To však Gramsci nemohl akceptovat. Nikoli snad z humanismu, ale kvůli nesmyslnosti takového postupu. Úkol měl konec konců usnadněný. Psal totiž s odstupem několika let od začátku zmíněné židobolševické praxe a navíc v daleké Itálii, gigantickém muzeu umění, starobylých památek a – katolického náboženství!

Začátkem šedesátých let 20. století došlo k náhlému oživení Gramsciho prací o koncepci konvergence. Staly se velmi populární, protože jeho idea konvergence komunismu a kapitalismu zahájila „dlouhý pochod“ z východu na západ a ze západu na východ. **Gramsci totiž „odhalil“ zákonitost, která je ze sociologického hlediska evidentní – obrovskou, ba rozhodující úlohu institucí a organizací nevládního charakteru jako např. náboženské, společenské nebo kulturní. Tvrdil, že podmínkou trvalého vítězství komunismu je ovládnutí právě takových sfér – v oblasti ducha, postojů, přesvědčení a názorů.**

Za tím účelem je nezbytné uskutečnit zmíněný „dlouhý pochod“ institucemi. A jakým způsobem a kudy? Na to Gramsci odpověděl: Institucemi, jež utvářejí postoje a názory, dále pak prostřednictvím médií (která však tehdy ještě nikdo tak nenazýval) a pomocí univerzit, center moci a kultury.

A to všechno proto, aby bylo možné zničit, vydat rozkladu tradiční základy národní i kulturní stability, vlastně tedy především katolického a obecně vůbec křesťanského náboženství. A v jeho rámci pak také tradiční morálku a rodinný soulad mezi generacemi.

Rozhlédněme se důkladně po současné realitě! Nedosáhl snad gramscismus právě nyní svého úplného vítězství?

Skutečnost přelomu tisíciletí udělala z Gramsciho nejreálnějšího komunistu 20. století.

Náboženství, zvláště katolické, vyhasíná v kruchtách zrušených kostelů i duší, i když např. v Polsku se ještě poměrně silně drží. A to je právě v Polsku činí předmětem fanatických útoků! Na instituci rodiny jsou vedené útoky ze všech stran, mimo jiné prostřednictvím feminismu, který má ženě odebrat úlohu matky a manželky jako strážkyně rodinného krbu. Přemlouváním, rozeštváváním dětí s rodiči a rodičů s dětmi, proklamování „práv dítěte“, oslabování vlivu rodičů na výchovu dětí, kult liberalizace ve škole, povinná „sexuální výchova“ a v poslední době stejně jako v Západní Evropě – odporné informování o homosexualitě jako o něčem „přirozeném“.

Destruktivní pochod gramscismu trvá již déle než třicet let. Určuje ideologii „elit“ a ty ji pak prostřednictvím svého vlivu prosazují do každodenního života, útočí tam, kde otec je ještě otcem, matka matkou, dítě dítětem rodičů, a kde celá tato trojice zakládá integrální společenskou buňku národní a křesťanské formace.

Velkoplošná eroze křesťanství a zvláště katolictví, jež nepřetržitě probíhá od doby II. vatikánského koncilu, dosáhla dnes již takových rozměrů i následků, že určitě překročila i nejsmělejší sny Gramsciho i tajných proticírkevních společenství.

Tragickou skutečností je ve svých důsledcích odvrát posledních „papežů“ od obrany Církve proti destruktivním novotám. Je to možné pozorovat v průběhu posledních čtyřiceti let a děje se tak ve velkém rozsahu jako zavádění destruktivních inovací – právě prostřednictvím „papežů“! Chronologickou „demarkační čáru“ zde tvoří předkoncilní stav Církve. Tehdy byl v rozkvětu a nevyžadoval si tedy žádných změn! Současný „papež“ Benedikt XVI., bývalý dlouholetý prefekt Kongregace pro nauku víry, v roce 1988 přiznal: „Vatikánský koncil není představován jako součást celé živé tradice

církve, ale jako konec tradice, jako nový začátek, vycházející z nulového bodu.“ – To viděl již Pavel VI., ale po slovech nenásledoval sebemenší pokus o záchranu Církve před destrukcí. Již v roce 1968 potvrdil, že se Církev nachází ve stavu autodestrukce. Její ničitelé se pak nacházejí v nitru Církve – nikoli mimo ni! Autodestrukce, na které pracovalo mnoho církevních hierarchů, měla mimořádně lstivý charakter! Formálně nedošlo ke zrušení žádného předkoncilního dogmatu ani žádného článku víry. A náhle – v průběhu několik málo let po skončení II. vatikánského koncilu – proběhly radikální, vpravdě revoluční změny v Církví! Všechny byly odůvodňovány „koncilním duchem“, „otevřeností“ se současnému světu!

Čeho za celá staletí nedosáhli vnější nepřátelé Církve, uskutečnili během několika desetiletí její nepřátelé vnitřní! Máme vlastně před sebou obraz sutin, v které se Církev proměnila během posledních čtyřiceti let, kdy – mimo jiné – nastoupila i „dlouhý pochod“ k nihilismu.

– Nová liturgie³⁵ a především mše svatá nemá žádnou oporu v tradici. Podle nového „ritu“ se slouží v národních jazycích, s knězem zády ke svatostánku a s podáváním Nejsvětější svátosti oltářní ve stoje a posléze i „na ruku“ – to je skutečná destrukce mše svaté podle tradičního římského ritu a je tedy i základem všeobecné destrukce víry...

– Zničení úcty k Nejsvětější svátosti oltářní a jejímu transcendentnímu smyslu přijímáním „na ruku“, které často navíc podávají muži i ženy laického stavu!

– Brutální likvidace latiny, univerzálního jazyka jednoty Církve při mši svaté. Uplynulo sotva několik let od skončení II. vatikánského koncilu, když Pavel VI. zakázal latinskou mši svatou podle tridentského ritu!

– „Ekumenismus“ jako destruktivní nástroj protestantizace katolické Církve a jejím prostřednictvím pak také její judaizace! Jako příklad zde můžeme uvést společné modlitby (i před modlami!) s nejrůznějšími schismatiky, sektáři i představiteli dalších „náboženství“, zorganizované v Assisi Janem Pavlem II. Odstranění (dříve) nedotknutelné zásady „EXTRA ECCLESIAM NULLA SALUS EST“ (mimo Církev není spásy) se projevilo především v katolicko-židovském „dialogu“. – Papež Pius XI. v encyklice „Mortalium animos“ stanovil, že tzv. „mezináboženská (interreligiózní) setkávání katolíků s vyznavači jiných náboženství jsou „provždy zakázána“!

Jednota může vyjít pouze z jediné učitelské autority, z jediné pravé víry, z jediné křesťanské víry. Na koncilu ve Florencii (1438) bylo usneseno:

„Pohané, židé, heretici i schismatici jsou mimo katolickou církev a jako takoví nemohou brát podíl na životě věčném, pouze když se před smrtí začlení do jediné pravé církve Ježíše Krista: církve katolické.“

Jak by potom byl otcí florentského koncilu posuzován Jan Pavel II., iniciátor zmíněných „interreligiózních setkání“?

– „Nová evangelizace“ je vlastně hledání „infiltrací“ nejrůznějších „neokatechumenálních“ a „charismatických“ hnutí do Církve.

– Opozitní akceptace teologie „univerzální spásy“.³⁶

– Všeobecný proces modifikace³⁷ Písma svatého, kterými se eliminují „nesprávné“ pasáže, negativně vypovídající o Židech.³⁸

³⁵ V češtině také „obnovená liturgie“; pozn. překl.

³⁶ Klaus Amber, srv. „Bibula“, str. 8.

³⁷ Eufemismus za přesnější výrazy „vypouštění, překrucování, falšování“!

– „Demokratizace církve“, tedy odmítání Petrova úřadu (ve vztahu) k papežům. V tomto smyslu zarputile pracovali takoví heretici jako Hans Küng, Karl Rahner, Yves Congar a mnoho dalších.

– Zaměňování teologie za sociologii, neboli antropocentrické chápání a také připsování božství člověku!

– Nová definice pojetí katolických misí. Ze zápasu o duše a za Církev se stalo pojetí ve smyslu humanitární pomoci – jinak řečeno odvržení apoštolského poslání katolické církve!

– Odstranění polyfonní hudby spolu s gregoriánským chorálem jako základem liturgické hudby v Církví. Prosazuje se modernistická kakofonie namísto polyfonní hudby, která „napomáhala porozumění majestátu místa a posvátnosti obřadů“, jak to řekl papež Pius XI. v roce 1928. Chorál i polyfonii nahradila „novodobá“ hudba – rockem, popem, bigbeatem a kytarami. Nechybí ani potrhlé křepčení před oltářem během tzv. mše.

– „Nová estetika chrámů“, v zásadě destrukce odvěkých zásad architektury v nitru svatyní, které vytvářely atmosféru soustředění, koncentrace a majestátu víry. Dnešní chrámy připomínají spíše sportoviště nebo kongresové haly. Kostelní lavice jsou nahrazovány skládacími sedačkami, kazatelny, klekátka, zpovědnice, sochy a obrazy se odstraňují pod záminkou boje proti „idolatrii“ (modlářství, pověřivosti)! Zmizela také mystika proměňování Páně a byla nahrazena protestantským shromážděním „na památku“ Poslední večeře. Zvláště v USA se zničilo mnoho kostelních interiérů se staletými památkami. A co je nejhorší, stalo se tak za mlčenlivého souhlasu Apoštolského stolce za pontifikátu Jana Pavla II.

– Tolerování homosexuality a pederastie představuje další hřebík do rakve katolické církve. „Římskokatolická“ diecéze Davenport (USA) vyhlásila 11. října 2006 bankrot. Byla to již čtvrtá diecéze ve Spojených státech, která nebyla schopna vyplatit příslušná odškodnění obětem sexuálního obtěžování resp. zneužívání ze strany kněží. Ordinář zmíněné diecéze, biskup William Franklin, požádal věřící o modlitbu na úmysl ve prospěch diecéze. Řekl doslova: „Kromě dobré práce, kterou věřící vykonávají pro zvěstování evangelia o Ježíši Kristu, a to jak v minulosti, tak v současnosti, se nacházíme na rozcestí kvůli činům, ale také kvůli nečinnosti lidí, kteří způsobili velkou tragédii v životě mnoha členů naší církve.“ Následně sám rezignoval na úřad diecézního biskupa.³⁹

– 72 procent (pokoncilních) katolíků tvrdí, že je možné být dobrým katolíkem a nezachovávat přitom učení Církve!

– 65 procent katolíků se neřídí učením Církve ohledně rozvodů a dalších manželství.

– 53 procent amerických katolíků se neřídí učením církve ohledně potratů.

– Každý čtvrtý katolík nevěří ve zmrtvýchvstání. Zvláště děsivé jsou v tomto ohledu názory „katolických“ pedagogů v USA.

– Až 90 procent amerických pedagogů na základních školách, kteří prohlašují, že jsou katolíky, nesouhlasí s učením Církve ohledně používání antikoncepce.

---

³⁸ Polskojazyčný kněz prof. M. Czajkowski (Anty-ksiądz – POLONICA NET) usiloval o změnu názvů některých kapitol a odstavců Písma svatého!

³⁹ Diecézi ještě čeká 25 soudních procesů ve věci zneužívání dětí. „Rekordmanem“ v procesech se stal ordinář v Sioux City, biskup Lawrence Soens, obviněný ze zneužití 15 chlapců! Jsou to děsivá čísla, naznačující „dlouhý pochod“ amerických katolíků do „nové církve“!

– 79 procent z nich také nevěří ve spolupůsobení Ducha Svatého při napsání evangelií.

- 57 procent pedagogů tvrdí, že kněžství nemusí být nutně udělováno pouze mužům.
- 26 procent nevěří v posmrtný život.
- 13 procent nevěří ve zmrtvýchvstání.
- 9 procent nevěří v božství Ježíše Krista.
- 2 procenta z nich vůbec nevěří v Boha!

Přes rostoucí počet nominálních (matrikových) katolíků v USA v letech 1965-2002 poklesl počet kněží o 22 procent! Z celkového počtu 30 992 katolických kněží v USA v roce 2000 jich pouze 27 000 pracovalo ve farnostech, ale téměř 16 000 jich pocházelo z jiných zemí! To znamená, že těchto 16 000 kněží působilo v USA jako misio-náři!

Ještě v roce 1965 bylo v USA bez kněze pouhé jedno procento farností. Ale v roce 2002 pak počet farností bez kněze vzrostl o 500 procent! A v letech 1965-2002 také počet kandidátů kněžství poklesl o 90 procent!

Stačí? Snad ano! „Dlouhý pochod institucemi“ v rámci konvergence kapitalismu s komunismem a komunismu s kapitalismem skončil v polovině cesty – v Západní Evropě. Tam je situace ještě horší! Gramsci zvítězil!

Pro povzbuzení srdce si však zde připomeňme slova „primase tisíciletí“ Stefana Vyšinského:⁴⁰

„Pokoncilní církve (...), církve, jejíž krédo se stává elastickým, ale mentalita relativistickou (...). Církev ‚na papíru‘, ale bez desek desatera přikázání! Církev, která zavírá oči před hříchem, ale považuje za chybu být tradiční, zaostalá a nemoderní.“⁴¹

Na pohřbu „primase tisíciletí“ se nevolalo „santo subito“.⁴² Primas byl totiž již tehdy „nemoderní“, starosvětský, tradicionalistický! Nezapadal do „gramscismu“ v pokoncilní církvi, do tajfunu „aggiornamenta“,⁴³ stál mimo „dlouhý pochod institucemi“. Naopak na všechno hleděl se zděšením.

Když čteme vyhodnocení následků „dlouhého pochodu...“ v Americe, o čemž vy-povídají ustrašení duchovní i „normální“, tedy nezávislí analytici, bezděčně se zde na-skýtá obdoba s ofenzivou „dlouhého pochodu“ v Polsku, i když míra invaze proti Cír-kvi v Polsku je zatím jen předzvěstí destrukcí, které i nás nevyhnutelně čekají průnikem nihilismu Evropské unie – této soudobé formy komunistického „eurolágru“. Jezuitský teolog, člen „Nadace kardinála Mindszentiho“, P. John A. Hardon, se vyjádřil takto:

„Na konci dvacátého století pozorujeme nejvážnější krizi křesťanství v dějinách. Podle mého názoru je hlavním důvodem průnik marxismu do života naší země. Myslíím však, že mohu říci ještě více. Naše vlast je marxistickým státem. Mohl bych se vyjádřit ještě pregnantněji? Spojené státy americké jsou nejmočnějším marxistickým státem na světě.“⁴⁴

Kdo by si pomyslel, že Gramsciho „dlouhý pochod institucemi“ by jednou mohl projít i církevními institucemi? Jenže právě ten se zalíbil. Smutným příkladem je zde

⁴⁰ V originále Wyszyński; pozn. překl.

⁴¹ V kázání, proneseném ve varšavské katedrále 9. dubna 1974.

⁴² Italsky „ihned svatým“; pozn. překl.

⁴³ Tj. „otevřenosti“ (vůči světu); pozn. překl.

⁴⁴ John A. Hardon, *Marxism's influence in the USA today*. Mindszenty report, srpen 1998. Cituje D. Rohnka.

stav v oblasti církevní nauky současného jezuitského řádu. Ten jsem již obšírně vysvětlil v knize „Nowotwory Watykanu“.

Od té doby již pochod k autodestrukci tohoto tovaryšstva pokračuje s přímo ďábelským úsilím a nespoutaností.

Hle, taková je prestižní jezuitská univerzita:⁴⁵ Kardinál Francis Arizne, prefekt vatikánské kongregace pro liturgii a svátosti, tam měl 17. května 2003 přednášku, kde odsoudil homosexualitu. Celý sbor univerzity na znamení protestu opustil „jako jeden muž“ přednáškový sál. Následně pak 70 profesorů univerzity v otevřeném dopisu zaútočilo na kardinála i na učení Církve ohledně homosexuálních úchylek, které jsou přece „expressis verbis“ (vyslovně) odsouzeny v evangeliu – a to hned několikrát!

Takoví jsou tedy dnešní jezuité – přinejmenším američtí –, kdysi intelektuální elita celé katolické církve!

Do dnešního dne nikdo v pokoncilní církvi nepodal přesvědčivou diagnózu příčin opouštění kněžského stavu i řeholního šatu desítkami tisíci kněží, řeholníků a řeholnic. V samotné církvi převládli zjevně heretici-„teologové“ a nikdo se nesnažil je usměrnit, natož exkomunikovat – snad s výjimkou jediného Hanse Künga, kterému bylo zakázáno přednášet na tzv. katolických školách.

V avantgardě koncilních novot působil i tehdejší kardinál Karol Wojtyła, který se mezi koncilními otci těšil překvapujícím sympatiím i podpoře. A přitom jeho postoje i návrhy byly vysloveně antitradiční!

Bezprostředně před beatifikací Jana XXIII. a Pia IX. v roce 2000 byl v americkém listu „Commonwealth“ shrnut liberalismus Jana Pavla II. a jeho destruktivní pontifikát takto: „Velká absurdita nadcházejících událostí (beatifikace zmíněných papežů. – H. P.) může být pochopena jen tehdy, když si uvědomíme, že jak Jan XXIII, tak Pavel VI. by byli odsouzeni za svoje slova v době, kdy vládl svatý Pius X.“

* * *

---

⁴⁵ Georgetown University.